

SAYI 1

EDEBİYAT

SANAT VE FIKİR FANZİNİ

F I L

2017

FİL EDEBİYAT SANAT VE FİKİR FANZİNİ
YIL: ŞUBAT 2017

DANIŞMAN ÖĞRETMEN:
ZEHRA ÇINAR BOY

EDİTÖRLER:
Aleyna TUNÇBİLEK
Edip Hakkı ERDEM

FANZİN TASARIMI:
Aleyna GÖRGÜLÜ

Yazılardaki görüşlerin sorumluluğu, yazarlara aittir.

İstiklal Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imânı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va' dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fişkırarak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.

Ruhumun senden, İlâhi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâ-mahrem eli.
Bu ezanlar -ki şehadetleri dînin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerîhamdan, İlâhi, boşanıp kanlı yaşım,
Fıskırır ruh-ı mücerred gibi yerden na' şım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Mehmet Akif Ersoy

Gençliğe Hitabe

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Ulu Önder
Gazi Mustafa Kemal Atatürk

İÇİNDEKİLER

Kaşık Sesleri (Feyza ERDOĞAN)	1
Düşün'ce (Özge ÖZMEN)	2
Sacide (Zeynep ASLAN)	3
Felâtnun Bey ile Rakım Efendi (Zeynep ASLAN)	4
Ateş Tutmak (Sıdar TOPÇUOĞLU)	5
Gltme (Sıdar TOPÇUOĞLU)	6
Sevgi'll Alle (Merve)	7
Albert'ten Birkaç Satır (M. Kaan GÜNAY)	8
Nihal Gerçek (Rabla YILMAZ)	9
Sevgi ile Birlikte (Birgül SARAÇ)	10
Sadecce (Birgül SARAÇ)	10
Hazretleri (Aleyna TUNÇBİLEK)	11
Lale-l Türki (Edip H. ERDEM)	12
Dil Engellni Aşmak (İsmail S. ÇAKIROĞLU)	13
G.O.R.A (Enis KÜÇÜK)	14-15
Dünya Edebiyatından (İsmail S. ÇAKIROĞLU)	16-17
Suicide Squad (Görkem YETİŞ)	18
Sahici Kırmızı (Sıdar TOPÇUOĞLU)	19
Ötenin Ötesinde Sonsuz Hayat Sürenlere (Zeynep GÜRBÜZ)	20
Şeyler (M. Kaan GÜNAY)	21
Varken Yok Gibi (İrem N. SERİM)	22
Resimsizler (Rabla YILMAZ)	23
Modern Kölelik (Aleyna TUNÇBİLEK)	24
Beyaz Atlet (M. Kaan GÜNAY)	25
66. SONE (Aleyna GÖRGÜLÜ/Canberk BADAY)	26
Aforizmalar (Gökçen ÇELİK)	27
Bizden (Beyza ERDOĞAN)	28
Savaşçı (Büşra SARIKAYA)	29
Yeniden Doğuş (Büşra SARIKAYA)	29
Son (İrem Nur Serim)	30
Şehidime (Nureşan KILIÇ)	31

KAŞIK SESLERİ

Yalnızlığı anlamak zor, yaşamaksa ayrı bir kabiliyet. Yaş ilerler, insanların yalnızlığı artar. Çevremizdeki insanlar, teker teker çıkmaya başlar hayatımızdan. Kimileri gidişleriyle mutlu eder bizi, kimileriye koca bir boşluk bırakır benliğimizde. Ne olursa olsun birilerinin eksilmesi hep yaralar bizi en derinden. Bu yaralar bizimle beraber büyür gider. Her zaman acısını hissettirir, canımızı yakar. İşte böyle, acıyla hatırladığımız insanlar eninde sonunda gider ve biz yine yalnızlığımızla kalırız.

Yalnızlığı bölen coşkulu bir ses mi duymak istersiniz? Kaşık sesleri... Doğruluğu, lezzeti, yaşam kahkahalarını; aileyi duyurur bize. Tıpkı komşumuz Şerife teyzenin evindeki kaşık sesleri gibi.

Her akşam evlerinde ayrı bir neşe, ayrı bir lezzet vardır. Şerife teyzenin dört kızı var, hiç oğlu olmamış. Zaten erkek çocuğu olmasını da hiç istememiş. Şerife teyze ve kızları yemek arasında öyle hoş sohbetler yapar ki sanki dünyada onların en mutlu olduğu an ve tek yer orası sanırsınız. Öyle bir ortamda bulunduğunuz zaman o büyü hiç bitmesin istersiniz. Bir yandan lezzetli yemekler, gülen yüzler ve diğer yandan hiç dur durak bilmeyen kaşık sesleri.

Bunları nereden mi biliyorum? Yan komşumun yemek saatleri aşağı yukarı aynıdır benimkiyle. Kızlarına seslenirken duyarım. Hemen "bir fincan kahve" bahanesiyle kapıda biterim. Dedim ya, insan o mutluluğu yaşayınca hep devamını istiyor.

"Gel kızım yemek yiyoruz." diye kolumdan çeker, beni içeri alır Şerife Teyze. Hemen sofraya otururum ve başlar benim yalnızlığımın bitişi. Bazı anıların pişmanlıkları bir süre susar içimde. Uslanır acılarım. Yemek bitince de çabucak kalkar, "Ben kahve almaya gelmiştim." bahanesini tekrarlarım. Kahvemi alıp eve giderim. Dolu olan kavanoza bir kez daha boşaltırım kahveyi. İşte yine başlar hüznüm. Yine tekim, yine yalnız.

Unutmayalım, bir insan; yalnızlığı, duyduğu kaşık seslerinin kendi evinde olmadığını fark ettiğinde anlar. Bu farkındalığı hiç yaşamamanız ve evinizden kaşık seslerinin hiç eksilmemesi dileğiyle.

DÜŞÜN'CE

Bilmez miydim ben de feryat etmeyi,
Her şeye yenilip pes etmeyi,
O en güzel anıları bir kalemde silmeyi?
Bilirdim ya bilirdim.
Pek çok şeyi bildiğim gibi bunu da bilirdim.

İnsanım ben de öğreniyorum zamanla,
Ama pes etmeyi öğrenemedim.
Vazgeçmek nasıl olur, onu da bilemedim.
Nefret nasıl bir katliamdır, göremedim.

Sen de öğrenme güzel kuş,
Sen de bilme küçüğüm,
Ve sen de katliam yapma güzel insan.

Ama öğren küçüğüm, sevmeyi öğren,
Ama bil kuş,
Uçmayı, özgür olmayı bil.
Katliam yap, kafadaki nefreti katlet.

Bizim sırrımız bu olsun mu?
Bizim sırrımız sevmek olsun,
Özgürlüğümüz olsun,
Nefreti katletmek olsun.

ÖZGE ÖZMEN

Sevgi'li Okura,

Uçsuz bucaksız bir zihnin ağında, hızlıca geçip giden fikirlerin bazıları hiçliğe sığınırken; şanslı birkaç tanesi ağ tarafından dikkate alınır. Büyük bir sevinç ve heyecan ile sizlere sunduğumuz fanzinin ilk sayısında okuyacağınız her yazı, zihnin karmaşıklıklarından sağ olarak kurtulmuş ve bu fanzinde kendine yer edinmiş demektir. Satırlarını okuduğunuz bu fanzinde edebiyat, tarih, tiyatro, sinema, felsefe gibi birçok alanda emeğimizin eşsiz örnekleriyle sizleri karşılıyoruz. Kalemine gönül veren saygıdeğer yazarlar olarak bal mısallı cins cins çiçeklerden aldığımız özü, bir yapıp sevgiyle sizlere sunmaktayız.

Fanzinimiz aynı düşüncenin ürünü olmayıp farklı görüşlerin sevgiyle buluştuğu noktadır. Bu fanzinin oluşmasının nedenleri arasında yazarlarımızı bir arada tutmak ve değerlerinin anlaşılmasını sağlamak en büyük etkenlerdendir. Biz yazarların bu fanzini oluşturma aşamasında gösterdiği çabayı, siz okuyucularımızın da yazıları deşifre ederken göstereceğine inanıyor; yayınının çıkmasında emeği geçen herkese teşekkürlerimizi sunuyoruz.

"Fil "li okumalarınız olsun.

EDİTÖRLERDEN

Fanzinin isminin "Fil" olmasının nedeni, kadim zamanlarda anlamının "sevgi" olmasıdır.

SACİDE

İnsanım, ben de insanım.

Bir "Sacide" adını yaşayanlar vardır, bir de yaşatanlar. Sen de yaşayanlardansın belli ki Sacide. Abine secde edercesine, yaşadığın gibi veriyorsun isminin hakkını. Sacide'ye seslenerek başladık, fakat tanıtmadık adıyla yaşayan bu kadını. Sacide bu yıl Ankara Devlet Tiyatrosu'nda sergilenen Ülker Köksal'ın yazdığı, Pervin Ünalp'in yönetmenliğini yaptığı bir oyun. 2 perdeden oluşan bu oyun, aslında Sacide karakterini baz alarak kadının toplumdan aşağıda tutulmasına dikkat çekmektedir.

40 yaşında bir terzi olan Sacide, annesinin ölümüyle babası ve abisi ile yaşamaya başlar. Kendisini hep çirkin gören Sacide, babasının o yüzden onu sevmediğini hatta ondan utandığını düşünmektedir. Babasının da ölmesiyle abisi, yengesi ve yeğenleriyle yaşamaya başlar. Hep dışarı çıkıp gezmeyi, yeni kişilerle tanışmayı hayal eden Sacide'nin bu tozpembe hayalleri; abisi yüzünden bir çocuğun elinden uçup giden bir balon gibi gökyüzüne karışmaktadır. Hayallerine kavuşmanın, özgür bir kadın olmanın tek yolunun evlenmekten geçtiğini düşündüğü için evlenmeye karar verir. Kaç senedir emekle, sevgiyle ilmek ilmek dokuduğu hayalleri artık gerçekleşiyor sanır. Mutlu olacağını düşünse de çok geçmeden gerçeklerle yüzleşir ve hayatın çok acı bir darbesini yiyerek hayata tutunmaya çalışır. Ona bu darbeyi vuranlara, "Ben de bir kadını, her şeyden önce bir insanım." diyebilir sadece. Bir ismiyle yaşayanlar vardır, bir de ismini yaşatanlar. İsmiyle yaşadı Sacide, sadece ismini.

ZEYNEP ASLAN

FELATUN BEY İLE RAKİM EFENDİ

Tiyatroya bir kere gittiniz mi izlemeyi bir daha bırakamazsınız. Hepsinden ayrı ayrı konuşmak, başka başka yazılar yazmak istersiniz. Her gittiğiniz oyunun biletlerini o özenle hazırladığınız evinizin en güzel köşesinde saklıyorsunuz. Unutmadan, bu sezon Ahmet Mithat Efendi'nin "Felatun Bey ile Rakım Efendi" adlı eserini -Ankara Devlet Tiyatrosu'nda- görmeye gitmediyseniz mutlaka gidin. Tiyatro hayatın gerçeklerini, güzelliklerini acı-tatlı gözler önüne seren bir etkinlikse işte bu oyun o tatta.

Doğu ile Batı arasında sıkışıp kalmış, neyi seçeceğini bilemeyen halk... Olduğu gibi mi, yoksa gerekli olan mı alınmalı? Peki, bizim olanlar ne olacak? İşte sonuç, yanlış Batılılaşma ve ortaya çıkan kültür yozlaşması... Bu derin medeniyet kargaşası Tanzimat ile başladı oluşmaya. Dönemin İstanbul'u sorularla yaşadı uzun vakit. Felatun Bey ile Rakım Efendi' de yanıtını buldu okuyan. İşte şimdi bu romanı sahnede izlemeye ne dersiniz? Ahmet Mithat Efendi, Osmanlı'nın yanlış Batılılaşmasını anlatır. Eserde Felatun Bey "garb"ı, Rakım Efendi ise "şark"ı temsil eder. Felatun Bey, zengin ve aynı zamanda alafranga bir tiplerdir. Rakım Efendi ise, Felatun Bey'in yanında daha ağır ve görgülü kalır. Müzik eğitiminin yanı sıra aynı zamanda dil eğitimi de alır. Bir gün bir cariye satın alır ve adını Canan koyar. Canan'ı eğitir, geliştirir. Gün geçtikçe eskiden kardeşi gibi gördüğü Canan'a sevdalanır. Rakım Efendi, aşk dolu hayatına devam ederken; Felatun Bey, kalbini de tüm mal varlığını da bir tiyatro sanatçısı olan güzel Polini'ye kaptırır.

İki medeniyeti kişilerin üzerinden seyretmek ve yapılan yanlışları görmek için oyunu izleyin diyorum. Salona girdiğinizde tamamıyla Osmanlı Kültürünü hissediyorsunuz. Hem dekor hem de oyuncuların hazırlanması ne kadar emek verildiğini en güzel şekilde gösteriyor. Meddahlık ve İtalyan tiyatrosundaki Commedia dell'Arte gibi iki kültürün bir araya gelmesiyle her devirde talep görebilecek bir oyun ortaya çıkıyor. Komedi, trajedi bir o kadar da müzikaldir aslında. Yani oyun baştan sona rengârenktir.

ZEYNEP ASLAN

ATEŞİ TUTMAK

Her şeyin üstünüze geldiğini hissettiğiniz an kaçmak istersiniz: Bir şarkıya, bir kitaba, ya da birine sımsıkı sarılmaya ihtiyacınız vardır. Çok isterseniz de başaramadığınız, elde etmeyi deliler gibi istediğiniz fakat ulaşamadığınız şeyler; sağlar kaçma arzusunu. Hem ateşi isteyip hem barutu elinizde tutamazsınız, seçim yapmak zorundasınız.

Elinizi vicdanınıza koyup rahatça haykırabildiğiniz kadar iyisiniz. Susup söyleyemediğiniz şeyler -aslına bakılırsa- beni zerre ilgilendirmiyor. Ben buz dağının görünen yüzüyle ilgileniyorum. Fakat bilmenizi istediğim bir şey var, görünmeyeni sezebiliyorum. İçgüdü denilen önsezi ya da altıncı his -korkmayın- bana verilmiş en güzel şey diye düşünüyorum.

Arada kafam esiyor böyle, yazmazsam olmaz, yazıyorum. Yedi kez düştüğümüzü varsayarsak sekiz kez kalkmamız gerekeceğini bildiğimden ötürü. Düşüyorum, yine kalkacağım.

SİDAR TOPÇUOĞLU

GİTME!

Çıkış noktasına ulaştığınızı hissettiğiniz anda, bir ses kulaklarınızı çınlatacak. "Gitme!" Tam da uzun uğraşlar sonucu, buraya kadar geldiniz, oyunun bitmesine, şahın matla buluşmasına saniyeler kalmışken o ses tekrarlanacak: "Gitme!"

Nereye kadar bekleyebilirsiniz ki? Ne zamana kadar sabredebilirsiniz? Eğer ki gücünüzün sınırlarını keşfetmek istiyorsanız acıları göze almalısınız. Fakat ulaştınız. Birkaç adım kaldı. Ansızın sanki dejavu yaşamışçasına: "Gitme!"

Nereye gidiyorsunuz ki? Bırakıp gitmek böyle kolaysa eğer, hiç canınız yanmadan uzaklaşabiliyorsanız, durmayın. Lakin unutmayın. Tekrar tekrar söylenecek bir söz var: "Gitme!"

Ya kalıp acılarla yüzleşip olgunlaşırsınız. Ya da gider hiçbir şey olmamış gibi davranırsınız. Bazen gitmek gerekir. Fakat kalmak da çok yakışır. Karar sizin. İster uzaklaşmaya çalışın, ister sabit kalın; bir ses hep sizinle olacak: "Gitme!"

SİDAR TOPCUOĞLU

SEVGİ'Lİ AİLE

Ailenin sözlük anlamı, karı-koca ve çocukların oluşturduğu toplum içindeki en küçük bütün demek imiş. Peki, bu kadar önemsiz bir olgu mudur aile? Karı-koca ve çocuklardan oluşan bütün deyip kapatılabilecek bir konu mudur? Hayatımızın en güzel ve özel anılarını birlikte yaşadığımız; kişiliğimizi, alışkanlıklarımızı, hal hareketlerimizi şekillendiren ve tamamlayan en önemli unsur nasıl bu kadar değersizleştirilebilir?

Doğumumuzdan son nefesimizi verdiğimiz an'a kadar etrafımızda olan -olmazsa olmaz dediğimiz- insanların birbirlerine duydukları kin midir gerekli olan? Merhamet, sevgi, dürüstlük gibi zenginliklerin önüne çocuklardan duvar örüp öfke veya şiddeti göstererek o çocuğu kin ile yoğurmak mıdır? Şiddetin her şeyi çözeceğini, en önemli duygunun kin olduğunu, o küçücük yüreğe yaşatarak öğretmek midir aile? Özür dilemenin erdemi, merhametin güzelliği veya güler yüzün en büyük zenginlik olduğu gerçeğini "Bunu yaparsam güçsüz olurum, ezilirim." dedirterek o yüreği katılaştırmak mıdır küçük yaşta? Elbette hayır. Çocuğun gelişiminde en önemli rol, anne-babaya düşerken; ebeveynlerin "Büyük balık, küçük balığı yer." dercesine bitmeyen savaşları ile henüz en ufak leke bulaşmamış o kalbe, nefreti aşılmalara haksızlık değil midir? Merhameti görmeden büyüyen çocuklardır en mutsuz insanlar. Şiddet dostu, her kim var ise çocukluğunda iyi yürekli olmayı ne zaman denese ailesinden tam zıttını görenlerdir. Merhametten, sevgiden, iyi niyetten uzak büyüyen bir çocuk ne kadar çocuk olabilmıştır ki? Ne kadar paylaşabilmiştir çikolatasını arkadaşıyla? Ona, kimseye yardım etmemesi öğretildi. Ne kadar sarabilmiştir kanayan dizini akranının? Ona şiddetin güzelliği öğretildi.

Oysa çocuklara merhamet ve güler yüzle yaklaşırsak, aile içinde en ufak konuda şiddet ve öfkeye başvurmasak, iyiliğin anlayışın ve güler yüzün her şeyi çözdüğünü aşılarsak, çocuk sevgi ile sevgiye tok büyür. Sevgiye aç büyümeyen bir birey, şiddet ve öfke gereksinimi duymadan her sorununu mantık ile kolayca çözebilir. Ama çocuklara bunu öğretebilmek için ilk önce kendimiz anlayabilmemiz lazım "sevgi"yi.

MERUE T.

ALBERT'TEN BİRKAÇ SATIR

İsten grileşmiş taş yığınlarının arasında eskitiyorum boğuk asfaltı, elle tutulur hale getiremediğim ve asla ulaşamayacağım hedefe doğru. Tek başınaysan ve düşünecek bir şeyin yoksa -en azından düşünebilecek durumda değilsen- içine çektiğin her nefeste içini sızlatır. Soğukta ve korumasızken böğrüne saplanan ok gibi ıstırap verir.

Önümde uzanmış, tüyleri bedenini soğuktan koruyan, tek amacı hayatta kalmak ve üremek olan sarı-turuncu tonlarında bir tekir kedi. Yığınla ortak noktamız var, ikimiz de temelde sinir sistemi gelişmiş diğer canlılar gibi evirilmiş yaratıklarız. Yemek yiyor ve su içiyoruz. İkimiz de nedenini bilmediğimiz duygulara, çeşitli fiiller vasıtasıyla sahip olabiliyoruz fakat bir sorun var. O sadece -belki- vicdani zemine oturtulabilen acılar çekebilir. Ama ben bilinç azabı yetmezmiş gibi derin melankoliye gömülüyorum. Düşünebilmek bir üstünlük mü yoksa bir ceza mı? Ben sanırım Albert varoluşumu berbat ötesi satırlarla kanıtlamaya çalışıyordum, bunu yaparken "Bir yazar bile değilsin Albert!" diyerek üstünde daha önceki anlardan kalma elimin izlerinin bulunduğu aynaya bağıryorum. Çaresizce sallanan gemideki eski yatağında daha büyük bir çaresizlikle yorganın altına sığınıp bir şey başaramayacağımı düşünüyorum. Tüm yazılarında aynı kelimeleri kullanan kabız bir yazar olamamış aptal Albertim ben.

Yorganın altında aynaya bakıyorum ve bunun bir sonucu olarak az önce önümde yatan kediyi ve griliği aklıma kazınmış asfaltı, yanımda buldum; göz kapaklarımı yorulduğu için kapadım ve farkında olmadan onları izledim.

Göz kapaklarım bir perde gibi açılırken -klişe bir benzetme olduğu için affet sayın okur-ışığın aydınlattığı beyaz odada üç yatak ve başka insanlar gördüm. Başımda yeşil önlük giymiş adamın kaşları. Saçlarının arasındaki ufak alandan birer damla süzüldü yanaklarına doğru, kırklı yaşlarındaydı ve yüzü çökmüştü. Gördüğüm son suretin sahip olduğu ter damlalarının denize dönüşmüş halini, kulaklarımda suyun uğultusuyla içgüdüsel direnmeyi acı bir şekilde bıraktığımda hissettim. Soğuk havanın egemenliğinin karşısında durduğunu sandığım yorganın altındaki bekleyişten farklı olarak ebedi, huzur dolu hiçliğe kavuşturdu beni doktor.

M. KAAAN GÜNAY

NIHAİ GERÇEK

Hissiyatı sönmüş sefil bir anaforun kucağına düşmüş,
Hudut tanımayan evhamların gürültüsünde mırıldanıyor.
Onu neden kimse duymuyor?

Uzaktan, çok uzaktan,
Hengâmeye dönmüş elemelerin kör noktaları,
Yörüngeye tutarsızca göz kırptıyor,
Mağrur gölgesindeyse sofistik uzantılar.

Mizacına ters mi düştü nedir?
Dönüp de bakmıyor bu taraflara.
Halesi kaymış sanırım taraf tarafa.
Öyleyse çekelim bugün yegâne panjurları,
Perdeleniyor ağzı bozuk lisanlar!

RABIA VILMAZ

SEVGİ İLE BİRLİKTE

Bu hayattaki en değerli şey veya en büyük hazine nedir? Hiç düşündünüz mü? Elbette bu hazine herkese göre değişir. Özellikle bizim olmayan ya da ulaşamadığımız şeyler bizim en büyük hazinemiz olur. Eğer sağlığımızla ilgili bir sıkıntımız varsa bu sağlık olur ya da paramız yoksa bu hazine para olur.

Bu konudaki fikrim ise insanın en büyük hazinesi tam da kendisidir. Çünkü hayat gökyüzü gibidir, biz de bu durumda gökyüzünde parlayan yıldızlarız. Kimimiz Venüs gibi en fazla parlayan, kimimiz ise yolunu bulamayan, bazen de en az parlayan yıldızlarız. Yıldızlar gökyüzünde nasıl değerli ve eşsizse, insanlar da hayatta yıldızlar gibidir. O yüzden kendini doya doya sevmeli insan. Her aynaya baktığında sevgi göremezse nasıl hayattaki zorluklarla başa çıkabilir? Zaten bütün zorluklar sevgiyle aşılmaz mı? Eğer kişi kendini sevmezse çevresindeki insanların da onu sevmediğini düşünür, bu yüzden insanları da sevemez. Ayrıca bizim kusurlarımız kendimizi sevmememiz için değil, kendimizi bu koşullarda kabul etmemiz ve sevmemiz için vardır. Herkes her şeyi sevebilir ve sevmeyi öğrenebilir. Fakat kendini sevmek yani "öz sevgi" sevgilerin arasında öğrenebilmesi çok zor ve en fazla hayran bırakan sevgidir. Sevgi her şeye ve herkese verilmesi gereken bir şey iken neden kendimizi mahrum bırakalım. Değer görmeyen insanlar değersiz olduklarını düşünüp kendilerini sevemezler. Ama önemli olan başka insanların size ne kadar önem verdiği değil önemli olan sizin düşündükleriniz. Bana kalırsa bir insanın en büyük cezası kendini sevmemesidir. Çünkü bu kişiler hayata olumlu bakamaz ve bir süre sonra onlar için hayat anlamını yitirir.

Bu hayatta belki de ihtiyacımız olan tek şey sevgidir. Sevdiğiniz şeylere nasıl değer veriyorsanız kendinize de vermeyi unutmayın. Onlar belki bir gün sizi de tek başına parlayan bir yıldız gibi yalnız bırakacaklar. İşte o zaman sevginin karşılığını almış olacaksınız.

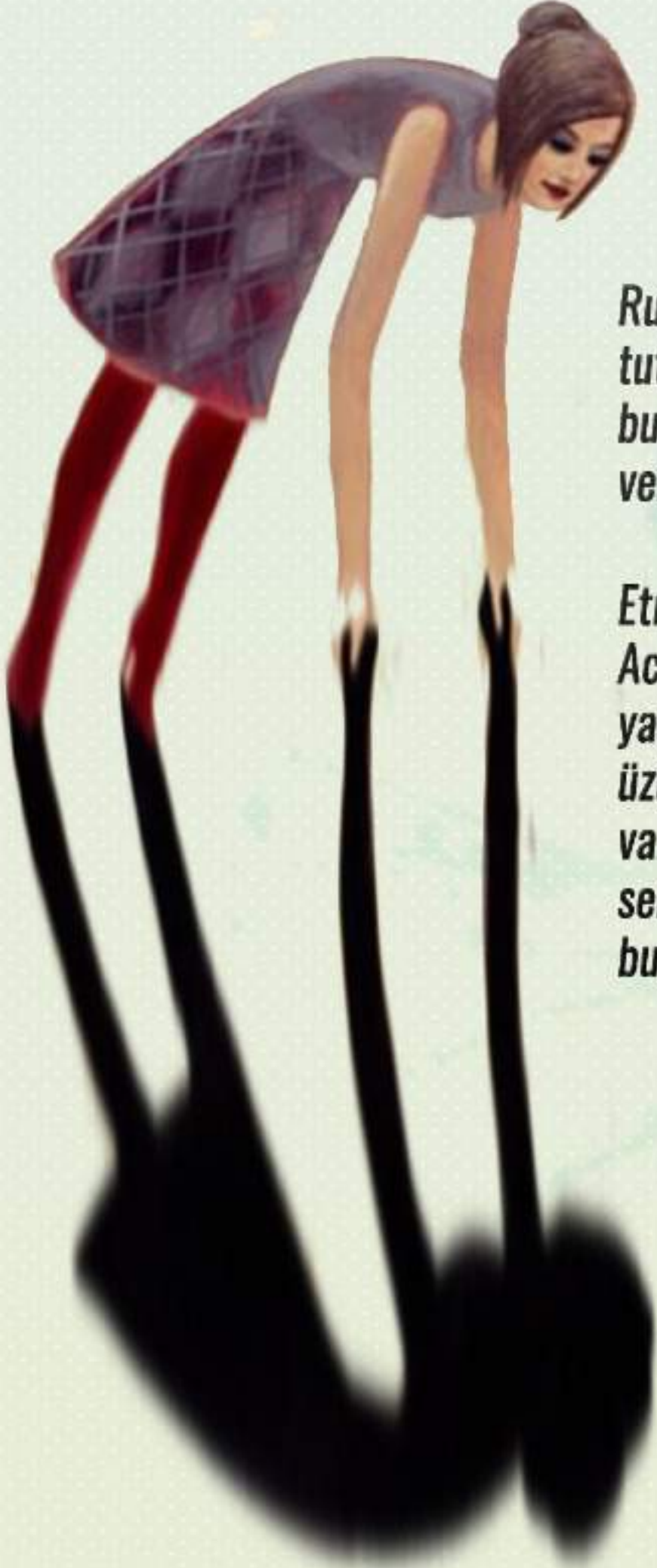
BİRGÜL SARAÇ

SADECE

Ruhum, bir saatin eksik sayısı gibi. Tammış gibi ama asla değil. Bizi ayakta tutan nedir? Aşk, anılar, aile ya da arkadaşlıklar mı? İşte bunu düşünün ve bunun peşinden koşun. Çünkü o zaman tamamlanacağız. Ama onu kimseye vermeyin çünkü o sizin bir parçanız ve o parça sizden başkasına uymaz.

Etrafıma bakıyorum: ağaçlara, yıldızlara gökyüzüne ve şehir ışıklarına ... Acaba onlar kadar güzel hayatlara sahip miyiz? Acılar ve düşüncelerle yaşıyoruz. Onları nasıl hiçe sayabiliriz ki. Sıkıldın mı? Sıkılmanın dibini yaşa, üzüldün mü? Üzülmenin tadını çıkar. Çünkü bunları hissetmenin bir anlamı var. Neden anlamsız olsunlar ki zaten. Hayallerine sahip çık. Çünkü onlar seni hayata bağlar. Ve onlar neden var olduğunu ortaya çıkarır. Neden bunları yaptığını öğretir.

BİRGÜL SARAÇ

HAZRETLERİ

İnanın bana hazretleri, çok çirkiniz.

Cesaretimiz yok belki de önümüzdeki tiyatro sahnesine atlayıp “Durun!” diye bağırmaya, ses tellerimiz (çocukların salıncakları) ellerini kesmelerine sebep olmaktan cezalıymışçasına. Masal dinleyebilmek için uykularından vazgeçen çocuklara, okunmayan masal gibi çirkiniz hem de. Hissettiğimiz gibi görünseydik eğer hazretleri ve atmosfer ayna olsaydı, uzay cennetimiz olurdu. Boyutsal bir çirkinlik bu, davranışların görüntüsü olsa böyle görünürdü.

İnanın bana hazretleri, siz önemli değilsiniz.

Tabakalara bölünse evren size ufak bir yer bile kiralamazlardı. Farkındalığa ayrılmış kısımda kullanılmamış beyinlerin izlerinde yok olurdunuz. Ayna atmosferimizde hiçlik solunur, düşünülmemiş onca şey bulunmadan kaybolurdu. Çünkü hazretleri, siz önemli değilsiniz. Elinizde etiket tabancası olsa kendinize elmas der karatınızı bilemezsiniz.

İnanın bana hazretleri, düşünüyoruz.

Farklı düşüncelerden yapılmış bir paraşütünüz olsaydı kullanamazdınız. Yaşamak için yapmayacağınız şeyleri, ölmek için de yapmayacak kadar onurlusunuz! Duymaya sağırız. Duysak kelimeler balta olur, yaşama amacınızı yok ederdi. Belki görsek delirir, kendi gözlerimizi oyardık. Belki hazretleri, hissetseydik kendimizden geçerdik. Kolay olanı seçebilmek için bu yolu tek yol haline getirmek ödetilse aynaları parçalar nefes borunuza saplardı.

İnanın bana hazretleri yanılmaya mahkûmsunuz.

Kendi beyinde korkak olmak, duyuların devrimine izin vermekken; özgürlüğünüz onların elinde çocuk parkı. Ancak rüzgârla kımıldayan boş bir salıncaksınız hazretleri, çocuklara dev görünen. Yanılmak her zaman kaybetmek değildir fakat siz müebbet yemişsiniz.

ALEYNA TUNCBİLEK

LALE-İ TÜRKİ

-Büyüklüğü ve rububiyetiyle ⁽¹⁾ yegâne ve baki olana hamd olsun.-

Okurlarım Merhaba,

Bu yazımızda Türk kültüründe "lale"nin yerini tetebbu ⁽²⁾ edeceğiz. Lale zambak familyasından, çok sevilen bir süs bitkisi olup Latince adı "Tulipa Ssp" tir. Asya kökenlidir ve Anadolu'nun dağlarında yabani olarak halen yetişmektedir. Lale sözcük olarak Türkçeye Farsçadan geçmiştir. Bir değerli taş olan "lal" e atıfta bulunarak kırmızı manasında kullanılmıştır. Lalenin bir diğer ismi de "gül-i ateş-renk" tir.

Lale motifi, 12. yy.dan itibaren Selçuklularda ortaya çıkmış ve bizim için bambaşka bir yere sahip olmuştur. Lale, bilhassa Osmanlılarda rağbet görmüştür. Hatta bir döneme ismini bile vermiştir. O kadar itibar görmesinin nedeni ise yine birden fazladır. Tasavvufta, lalenin içindeki dıştan görülmeyen siyah "karasevda" olarak yorumlanır. Lalenin her dalından bir çiçeğin çıkması ise, Allah'ın birliğini simgeler. Lalenin Arapça yazılışındaki tüm harflerin Allah yazısındaki tüm harfleri kapsaması bu kadar rağbet görmesine sadece az bir örnektir. Bunun içindir ki lale camii süslemelerinde, mezar taşlarında şiirlerde ve daha birçok yerde hatırı sayılır derecede çoktur.

Osmanlılarda lale, hepimizin bildiği gibi Lale Devri'nde ⁽³⁾ (1718-1730) şahlanmıştır. Bu devre Lale Devri diyen Yahya Kemal Beyatlı'dır. Tarihçi Ahmet Refik Altınay'ın 1913'te kaleme aldığı "Lale Devri" adlı kitabıyla literatüre yerleşmiştir. Lale Devri'nin devlet büyüklerinden olan Nevşehirli Damat İbrahim Paşa, imar hareketlerinde büyük rol oynamıştır; o iflah olmaz bir lale tutkudur. Hatta yeni bir lale türü elde ederek "asafi" adını vermiştir. Nadir soğanlara sahip olma tutkusu 17. yy.ın başlarında, Hollanda'da yaşanan "tulipomenie"ye benzer bir delilik halini almıştır.

Gelgelelim lalenin etkisi Osmanlılarda Lale Devri ile sınırlı değildir. Mimar Sinan, Selimiye Camii'ni inşa eder. Camiinin müezzin mahfilinin ayakların birinde ters şekilde bir lale dikkat çeker. Hikâye odur ki camii yapılacak arsa evvelden lale bahçesidir. Lale bahçesinin sahibi bahçeyi satmak istemez. Sütündeki lale bu arazinin lale bahçesi olmasını; lalenin ters olması da arazinin sahibinin ters biri olmasını simgeler. Tabi bu bir hikâye, belki de aşkıdan cihanı ters gören bir çirak o lale motifini kazımıştır sütuna.

Lale, özellikle divan şairleri sayesinde büyük ve derin bir anlam kazanmıştır edebiyatımızda. Kanlı gözyaşları ve yanaktaki kızarıklığa benzetilmiştir lale. Sevgilinin yanağı ve aşğın gözyaşları laleden daha kırmızıdır. Savaş meydanları ve aşğın gözyaşlarını döktüğü yerler birer lalezardır adeta. Bir ülkü uğruna savaşan askerlerin kanları da, dökülen aşk gözyaşları da hep kırmızı lale yetiştirir çorak topraktan.

Peki ya Nedim'in şiirleri? Öyle ki Lale Devri bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilir onunla. "Hemîşe bu müferrih lale-i dîlcü-yi hüsnamiz/Ola hünkârımın bezminde şad şevkile hizmetkâr" ⁽⁴⁾ Lale Devri'ni anlatırken bahar ve lale bütün canlılığıyla resmedilir onun şiirlerinde.

Görüldüğü gibi lale, Türk kültüründe apayrı bir yeredir. Birçok şiirde kendine yer edinmiş; sanatsal ve mimari alanlarda da vazgeçilmez bir betimleme malzemesi olmuştur. Yazımı Yahya Kemal'in şu mısralarıyla bitirmek isterim:

"Ya şevk içinde harab ol, ya aşk içinde gönül!

Ya lale açmalıdır göğsümüzde yahud gül."

Bizlere yere sağlam basmayı öğreten, göğsümüzü gere gere gezinmemizi sağlayan kahraman ceddimize bir Fatihâ-yı Şerifi az görmeyelim. Vesselam.

EDİP H. ERDEM

(1) Allah'ın terbiyecilik sıfatı, Allah'ın her şeyin sahibi, ihtiyaçlarının karşılayıcısı ve terbiye edicisi olması.

(2) "Bir şeyi inceleme, onunla ilgili bilgi edinme, araştırma." (TDK Güncel Sözlük)

(3) Sultan III. Ahmet'in hükümrânlığının ikinci dönemine rast gelen Lale Devri'nde bir sürü imar ve ıslahat faaliyetleri başlatılmıştır. İlk matbaa bu devirde açılmış; kâğıt, çini fabrikaları kurulmuştur.

(4) "Güzeller güzel gönül çelen lale her zaman ferahlık verir. Sultanımın meclisinde neşeyle hizmetkâr olurum."

DİL ENGELİNİ AŞMAK

Günümüzde dil öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu söylemeye gerek yoktur herhalde. Önceleri sadece İngilizce bilmek bile bir ayrıcalıktı şimdi en az iki dil bilmemiz gerekiyor. Bunun sebebi ise dış dünya ile bağımızın giderek artması ve diğer ülkedeki insanlara da hitap etme isteğimizin oluşmasıdır.

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki bir dil bilmek, sözlükten birkaç kelime bilmekten daha fazlasıdır. Birine lavabonun yerini sorabilmekten veya saatin kaç olduğunu söylemekten çok daha fazlasıdır. Bu durum için "Tim Doner" gerçekten çok iyi bir örnek: Kendisi şu an on yedi yaşında ve yirmi üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Ve bu dillerin yarısından çoğunu son birkaç senede öğrenmiş. İşin tuhaf kısmı, dili öğrenmek için yurtdışına hiç çıkmamış. Ömrü boyunca New York'ta bulunmuş. Dediğine göre önceleri oyuncu seçmelerine gitmiş. Hint veya Fransız aksanları yaparmış çünkü sesleri benzetmenin dil öğrenmek için başlangıç olduğunu düşünüyormuş. Bu aksanları yapmak ona dillerdeki seslerin temelini öğretmiş. Kendisi okulda Fransızca dersleri almış ama bunun ona çok büyük bir katkısı olmamış. "dirsek, diz, kemik, ayakkabı bağcığı" kelimelerinin anlamlarını bilmesine rağmen hiçbir şekilde başkalarıyla iletişim kuramıyormuş. Daha sonra Arapça kursuna gitmiş, bir ay sonra sorunsuz bir şekilde okuyup yazabildiğini anlamış. Ve bunu keşfetmesiyle dilleri bir hobi olarak görüp onlarla daha fazla zaman geçirebileceğini fark etmiş. Bir gece hiçbir durum yokken Youtube'a bir video yüklemiş. İsmi de "Tim Arapça Konuşuyor". Aynı video tarzını İbranice, Farsça gibi dillerde de yapmış. Ve gelen yorumlar beklediğinin çok daha üstündeymiş. Onu tebrik edip yanlışlarını söylemişler. Sonra kendi dil öğrenme durumunun gramer kitaplarından veya TV şovlarından dünyaya ulaştığını fark etmiş. Bu durum onu daha fazla dil öğrenme isteğine götürmüştü.

Marcus Tullius Cicero'nun dil ile alakalı bazı çalışmaları var. Örnek vermek gerekirse "Loci Yöntemi" yani teknik adıyla "Locurum". Bu, ipuçları aldığınız bir tekniktir. Diyelim ki bir listeden 10 kelime öğrenmek istiyorsunuz. Bu kelimelerin hepsini alıp toplu halde ezberlemektense onları mekânsal hafızanızda birleştiriyorsunuz. Örneğin bu sevdiğiniz veya çok iyi bildiğiniz bir yer olabilir. Kendinizi o istediğiniz mekânda hayal ediyorsunuz ve zihninizde karşılığı olan her noktayı bir kelimeyle bağdaştırıyorsunuz. Mesela Sıhhiye'de yürüyorsunuz ve "iku" Japoncada yürümek demektir. Biraz daha ilerliyorsunuz. Çok eskiden yapılmış bir çeşme var. Yani "nomu" içmek. Yolun hemen karşısında "kiru" yapabileceğiniz, yani kesebileceğiniz ağaç kütükleri var. Olgunlar 'da bir banka oturup "yomu" yapabilirsiniz, yani okuyabilirsiniz. Karnınız açsa en sevdiğiniz mekâna gidip "taberu" yani yemek yiyebilirsiniz. Bunu böyle devam ettirebilirsiniz. Daha sonraları bu gibi yöntemleri denemenin dil öğrenimini çok daha etkileşimli bir hale getirdiğini anlayacaksınız. Belki de bu yöntem size göre değildir.

Bir başka örnekte mesela şu üç Endonezce kelimeyi ele alalım: "kepala", "kabar", "kantor". Kelime anlamı olarak birbirleriyle bağlantısız kelimeler. "kepala", baş; "kabar", haber; "kantor" ise ofis demek. Ama hepsi benzer okunuyor, öyle değil mi? Bu durum benzer okunuştaki kelimelerin daha kolay ezberlenmesini sağlıyor. Böylece Endonezce "kepala" kelimesini duyarsanız, otomatikman "kebar" ve "kantor" kelimeleri aklınıza gelir.

Arapçada da öyle, "iktisat", "istiklal", "sükut". Bu üç sözcük bağlantısız. Biri ekonomi, biri bağımsızlık diğeri diğeri ise sessizlik demek. Ama birini duyarsanız, diğerlerini tetikler. Bir diğer örnek ise Farsçadaki yakın anlamlı kelimelerle ilgili. Eğer "pedar" kelimesini duyarsanız, baba anlamına geleceğinden aklınıza "mada", "barodar", "dokhtar" yani anne, erkek kardeş, kız evlat kelimeleri gelir.

Yukarıda pek çok örnekle açıkladığımız bu dil öğrenme yönteminin dili tamamen akıcı yapacağı söylenemese de engelleri aşma yollarından biri olduğu kabul edilebilir. Günümüzde tek bir yabancı dil bilmenin yetersiz olduğu düşünülürken bu gibi yöntemleri bilmek, dil öğrenmeyi bir nebze de olsa kolaylaştırır diyebiliriz. Böylece dil engellerini aşmak için yeni bir fırsat daha elde etmiş oluruz.

TÜRKİYE'NİN TEK GERÇEK BİLİM KURGU FİLMİ: G.O.R.A.

Senaryosunu abisi (Can Yılmaz) ile birlikte Cem Yılmaz'ın yazdığı, yönetmenliğini -uzun metraj galasını üç sene önce Vizonte ile yapmış olan- Ömer Faruk Sorak'ın üstlendiği bir film GORA. İllaki bu satırları okuyan herkes en az bir kez izlemiştir filmi. 2004 yılında vizyona girdiğinde, dönemin gişe rekorlarını perişan etmişti. Takriben bir dört sene kadar tüm arkadaş sohbetlerinde GORA esprileri kullanıldı. Sonra Cem Yılmaz 2007 gösterisini DVD olarak piyasaya sürüp "Aşçı bahçivana, bahçivan şoföre, şoför uşağa; sonra hepsi uşağa!" esprilerinin yerini başkaları alana kadar da o mühür kalkmadı.

Bunu GORA'nın -Sorak'ın diğer filmi Vizonte ile birlikte- Türkiye sinemasını Altıoklar tipi Avrupai sanat filmlerinden sıyırıp gişe odaklı komedilere doğru yöneltmesindeki etkisiyle birleştirdiğinizde, GORA'nın çıkışından 12 yıl sonra da öncelikle bir skeçler topluluğu olarak anılması gayet normal. Cem Yılmaz'ın Türkiye insanına dair yaptığı inanılmaz isabetli tespitler, kendisinin yerli ya da yabancı popüler kültüre hâkimiyetiyle birleşince ortaya unutulmaz tonlarca espri ve an çıktı elbette. Hangi birini diğerinden ayırıp sayabiliriz ki? "Belki osurmaya programlıdır.", "Ateş, su, toprak, tahta.", "Sen havalandırmayı bir dene.", "Speak English? I live in English." diye gezdik yıllarca.

Ama bu -bana kalırsa- filme gerçekten hakkını vermekten çok uzak kalıyor. Üzerinden 12 yıl geçti. Esprileri, şakaları elbette gönlümüzde ayrı bir yerde. Ama bu 12 seneden sonra dönüp baktığımda, kendimi en çok GORA'nın bilim kurgu özelliklerine hayran olurken buluyorum. Özellikle de bu topraklarda geçen 12 sene içerisinde yanına dahi yaklaşabilen bir işin yapılamadığını düşündüğümüzde. Denendi mi? Denendi. Maalesef denendi. Dünyayı Kurtaran Adam'ın yurtdışındaki bilinirliğini gurur sebebi saydığımızdan olsa gerek tutup "Dünyayı Kurtaran Adam'ın Oğlu" diye bir garabet çektik. Yetmedi, kendisi "Arif" karakterinden zerre farksız olmayan bir adam "Uzay Kuvvetleri 2911" gibi acayip bir iş çıkardı karşımıza. Ulaş Ak yönetmenliğinde, güçlü isimlerden oluşan kadrosuna rağmen kimseyi etkileyemeyen "Nekrüt" diye bir şey yapıldı. Ve kendileri, GORA'nın bir bilim kurgu filmi olarak övülmesi gerektiğine daha fazla inanmamdan başka bir işe yaramadılar.

GORA'ya dair yöneltilecek eleştirilerin farkındayım. Film, Sorak ve Yılmaz'ın bir sonraki ortaklıkları "Yahşi Batı" gibi biraz fazla popüler kültür referansına sahip. Bereket Tanrısı Priapos'u bu kadar da komik bulmaması gerekiyor. Ve evet, film gerçekten de belirli bir mesafeden skeçler topluluğu gibi duruyor. Bunların hepsi -çok küfür ediliyor gibi inanılmaz saçma yorumların aksine- dayanağı olan eleştirileri. Ama GORA'nın asıl kıymetini atlıyorlar. GORA bir bilim kurgu filmi. GORA Türkiye yapımı bir bilim kurgu filmi. Ve GORA, Türkiye'nin yapabileceği en iyi bilim kurgu filmi. Bunu söylerken, bir sanat eserine Türkiye'yi katmaktan sadece cinli korku filmi çekmek ya da İngilizce şarkıya saz eklemek olmadığının altını çizmek gerek. Kültürel etkiler, bazen türleri de belirler. Hindistan yapımı bir bilim kurgu filmi büyük ölçüde müzikal olacaktır örneğin. Rusya yapımı bir bilim kurgu çok daha içe dönük, şahsi ve ağırkanlı olacaktır. Türkiye yapımı olunca da, komedi oluyor işte. Öyle olmalı.

Çünkü bizim en iyi yaptığımız şey bu. Gerçek hayatta, bire bir etkileşimlerimizde de öyle. Sosyal hayatımızda en kıymet verdiğimiz şeyin mizah olduğu, komiklik yapmak ile ilgili milyar tane kelitemizin olmasından belli değil mi zaten? Mavra yapmak, dalga geçmek, makaraya almak, şaka, espri, geyik... İngilizce'de "joke, jokingaround, fun, makingfun" deyip çıkılan işin içine biz iki milyar kelime sokuşturmuşuz. Bizim dominant sinema biçimimizin de bu olması gayet doğal değil mi?

Bunu GORA gibi, yukarıda saydığım üç örnek de yapıyor. Yalnız arada bir fark var. Diğer üç örnek, bu Türkiyelilik mefhumunu zorla sokuyorlar denklemin içerisine. Tutup uzaylı komutana kokoreç anlatınca yerel değerlerinizi sanatınıza yansıtmış olmuyorsunuz. GORA'nın yaptığı şey bu değil. Filmin sorduğu soru, sadece "Bizden biri uzaya gitseydi ne olurdu?" diye naratif bir şeyi deşmekle kalmamış çünkü. Sorak ve Yılmaz, net bir şekilde "Bizden biri uzay filmi çekseydi ne olurdu?" diye sormuşlar.

Ve bunun etrafına, inanılmaz profesyonel bir etik oturtmuşlar gerçekten de. Bir kere, oyunculuklar gerçekten şahane. Karakterler karikatür ve inandırıcı olmak arasında ustalıkla gidip geliyorlar. Senaryo akışı, o skeçleri birbirine bağlamanın haricinde ortaya ciddi sürükleyici bir gidişat da çıkartıyor. Set ve kostüm tasarımı hiçbir Hollywood tasarımından utanmayacak kadar kaliteli. Ve döneminde zaten hayranlık verici olan efektler, dürüst olmak gerekirse, muadili 12 yaşındaki diğer filmler kadar kötü yaşanmamışlar kesinlikle.

İşte o soru, bu profesyonel yaklaşımla birleşince gerçekten bu topraklardan çıkabilecek hem en iyi bilim kurgu filmi, hem de en iyi bilim kurgu filmi şekli konulmuş ortaya. Bu konuda kafamda zerre şüphe yok. Bizim sinema olarak belirli eğilimlerimiz, yönelimlerimiz var. Looper tipi daha küçük ölçekli ve şahsi bilim kurgu filmleri de çekebiliriz elbette. Ama bize en doğal gelen, en iyi yapabileceğimiz bilim kurgu şekli, 12 sene önce Sorak ve Yılmaz'ın yaptığı film işte. Akışı elinle bölüp ortaya 10. Yıl Marşı atmadan, sadece kendi en iyi yaptığın şeyi türün gerektirdiği profesyonel yaklaşımla birleştirerek, ortaya gerçekten yerel ve gerçekten başarılı bir bilim kurgu çıkabiliyor. 12 yıl önceden bir örneği var işte elimizde. Ve dürüst olmak gerekirse, bir örneği daha olmayacakmış gibi gözüküyor.

ENİS KÜÇÜK

CRUDELI

DÜNYA EDEBİYATINDAN

KEDİ BEŞİĞİ - KURT VONNEGUT

Kurt Vonnegut tarafından yazılmış bilim kurgu türünde bir kitaptır. Piyasaya sürüldüğü 1963 yılında en iyi kitap olarak seçilmiştir. Kitapta kahraman, Hiroşima'ya atılan ilk atom bombası ile ilgili bir kitap yazmak istemekte ve bunun için araştırma yapmaktadır. Bombanın geliştiricilerinden birini araştırmakta; ancak adam ölmüş olduğundan ancak çocukları ile yazışarak bilgi edinebilmektedir. Kitapta bahsedilen önemli noktalarda Bokononizm denen bir din ve Ice Nine (Buz dokuz) adında bir madde vardır. Bokononizm tamamen zararsız yalanlardan oluşan bir din olarak betimlenir. Ice Nine ise donma sıcaklığı normal buzdan daha yüksek olan bir buz parçası ve su ile temas ettiğinde donmasına sebep olmaktadır. Hikâye bu iki konu çerçevesinde gelişmektedir.

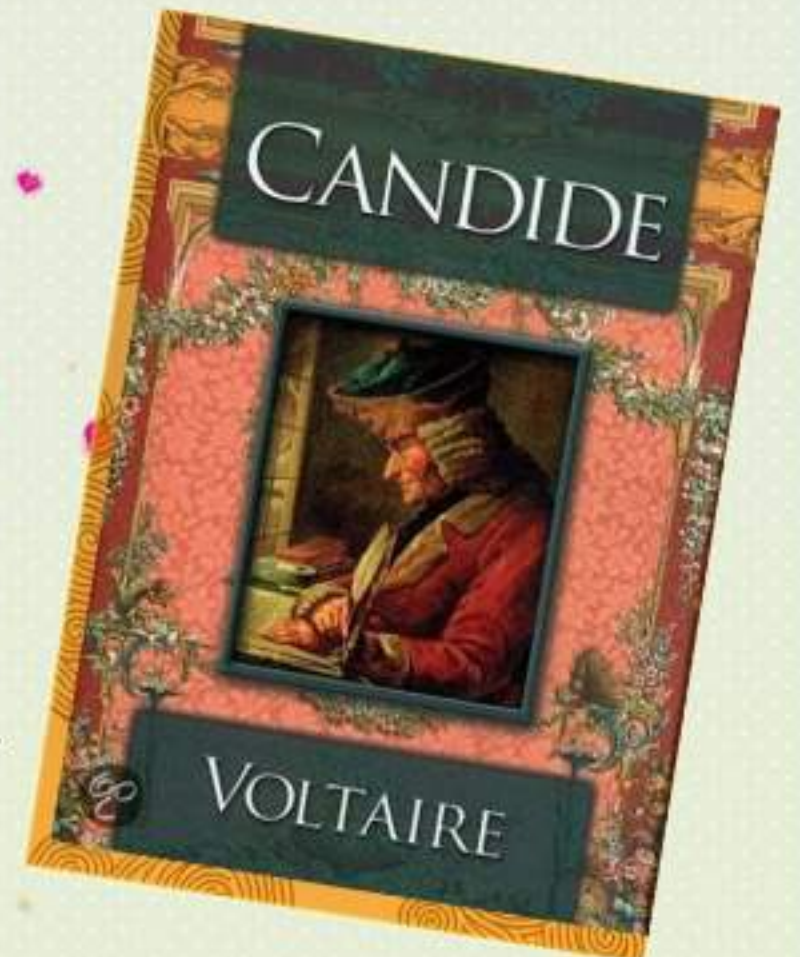
CESUR YENİ DÜNYA - ALDOUS HUXLEY

Romanın kurgusu Londra'da 26. yüzyılda geçmektedir ve distopik bir atmosfer mevcuttur. Romanda üreme teknolojisi, öjenik ve hipnopedi (uykuda öğretim) sayesinde toplum değiştirilmiştir. Aslında tanımlanan dünya bir ütopya olarak da gözükebilir, fakat ironik bir ütopya. Zira insanlık sağlıklı, teknolojik açıdan gelişmiş, savaşlar ve yoksulluk yok edilmiş; tüm ırkların eşit olduğu ve herkesin mutlak mutlu olduğu bir dünya vardır. Ancak ironik biçimde, tüm bu gelişmeler birey için çok önemli olan birçok değer yok edilmesi, kaldırılması ile başarılmıştır; aile, kültürel çeşitlilik, sanat, edebiyat, din ve felsefe artık yoktur. Ayrıca salt zevki, uygun olmayan ilişkilerde ve uyuşturucu kullanımında bulan toplum, hazzı (hedonistik) bir topluma dönüşmüştür.

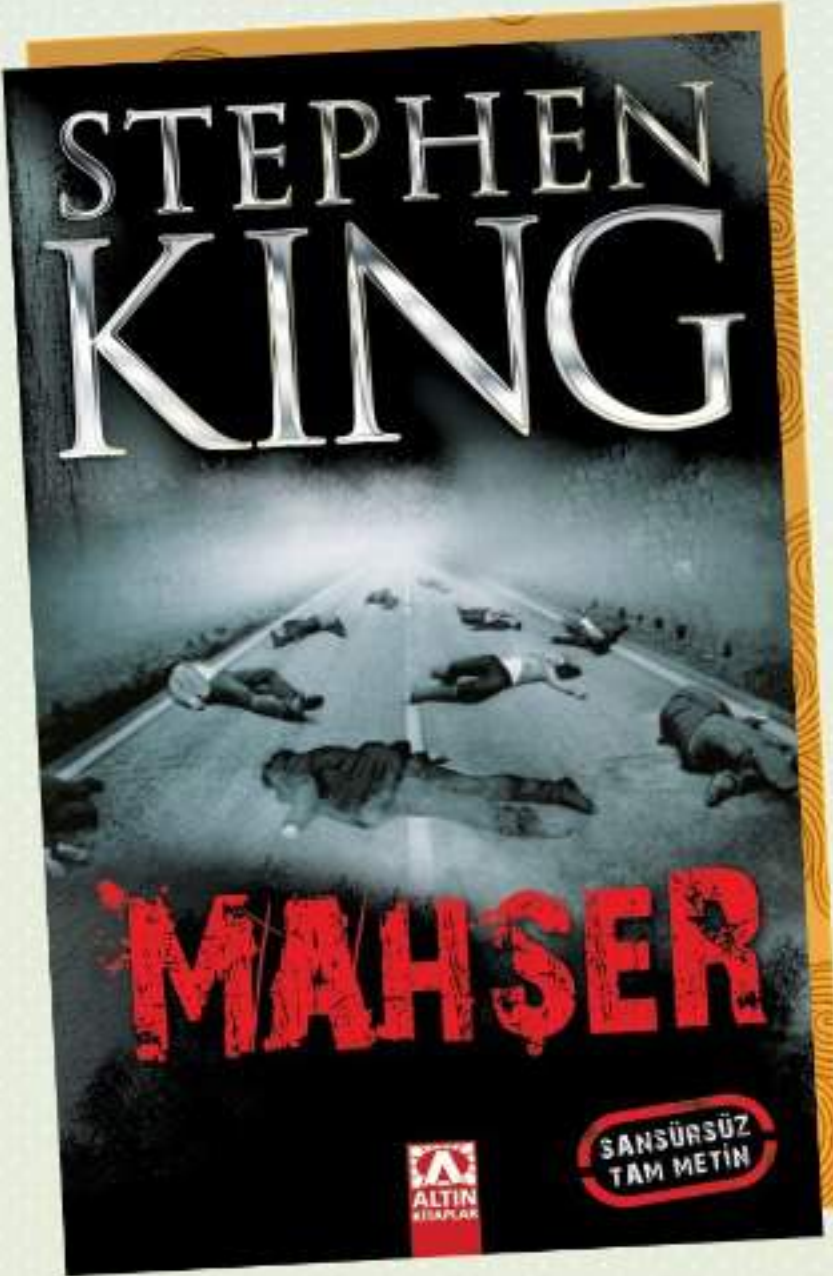
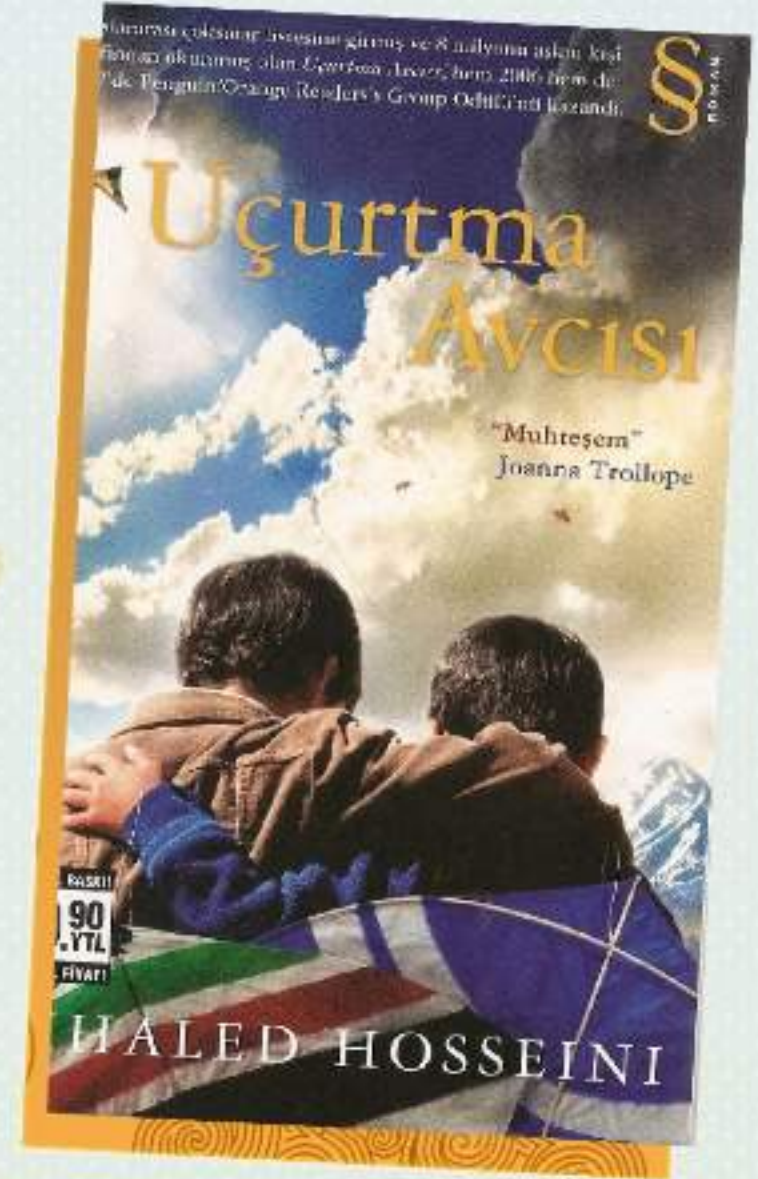
CANDIDE - VOLTAIRE

Dünya üzerinde bu kadar sürükleyici bir roman yazılmış mıdır, bilemiyorum. Arkadaşları Pangloss ve Martin'le birlikte Almanya'dan Hollanda'ya, İtalya'ya ve sonunda Türkiye'ye kadar giden Candide, bu gezileri sırasında bin bir felakete karşılaşır. Almanya'da asker olur. Hollanda'da çok büyük aşağılamalara uğrar, öğretmeni Pangloss'u amansız bir hastalığa yakalanmış olarak bulur; Portekiz'de bir engizisyon mahkemesinde acımasız bir cezaya çarptırılır; adam öldürür, Amerika'da yamyam yerliler tarafından yenilmek üzere iken son anda kurtulur; Fransa'da tuzağa düşer ve paralarını çaldırır; İtalya'da taçlarını, tahtlarını yitirmiş altı kralın serüvenlerini dinler ve sonunda Türkiye'de, yaşamanın ne demek olduğunu öğrenir. Başından geçen onca olaya rağmen filozof Pangloss'un dediklerine uyararak her şeyin "iyi" olduğuna inanır ve bu düşüncesinden ancak Türkiye'de vazgeçer.

UÇURTMA AVCISI - KHALED HOSSEİNİ

Emir ve Hasan, Kabil'de monarşinin son yıllarında birlikte büyüyen iki çocuk... Aynı evde büyüüp aynı sütanneyi paylaşmalarına rağmen Emir'le Hasan'ın dünyaları arasında uçurumlar vardır: Emir, ünlü ve zengin bir işadaminin; Hasan ise onun hizmetkârının oğludur. Üstelik Hasan, orada pek seilmeyen bir etnik azınlığa Hazaralara mensuptur. Çocukların birbirleriyle kesişen yaşamları ve kaderleri, çevrelerindeki dünyanın trajedisini yansıtır. Sovyetler işgali sırasında Emir ve babası ülkeyi terk edip California'ya gider. Emir böylece geçmişinden kaçtığını düşünür. Her şeye rağmen arkasında bıraktığı Hasan'ın hatırasından kopamaz.

MAHŞER - STEPHEN KING

Stephen King'in bu romanının konusu şöyle: Biyolojik denemeler yapılan bir kuruluştan kaçan biri, kısa süre sonra domino etkisiyle insanların yüzde doksan dokuzunu yok edecek mutasyona uğramış ölümcül bir grip mikrobunu yaymaya başlar. Hayatta kalmayı başaran korku ve şaşkınlık içindeki bir avuç insan kendilerini kurtaracak bir lider arayışı içine girer. Ve iki aday ortaya çıkar. Colorado'da bir halkevi kurmakta ısrar eden 108 yaşındaki hayırsever rahibe Abigail ve kötülükten başka bir şey düşünmeyen, kargaşadan mutlu olan şiddet yanlısı "kötü adam" Randall Flagg...

I. SEFA ÇAKIROĞLU

SUICIDE SQUAD

Suicide Squad, orijinal çevirisiyle ülkemizde boy göstermedi "Gerçek Kötüler" ismiyle izleyiciye sunuldu. İlk başta "Bu nasıl çevirmen ya!" gibisinden tepkiler verebilirsiniz. Düşünceli davranışları için çevirmenlere teşekkür ettikten sonra konumuza geri dönelim. Çoğu çizgi roman-film uyarlamasının aksine köklü değişiklikler barındıran Suicide Squad'ı seçmem, film ve çizgi roman evreninin arasındaki farklılıkları ortaya çıkartırken daha belirgin olması için. Şimdiden uyarayım bu yazı spoiler içermektedir, filmi izlemediyseniz veya çizgi romanı okumadıysanız bunları yaparken heyecanınız kaçabilir. Şimdi geri dönelim ve karakterlerden hangileri farklı ona bakalım.

Çizgi roman safhasında:

Deadshot
El Diablo
Harley Quinn
King Shark
Voltaic
Savant
Kaptan Bumerang
Amanda Waller
Black Spider

Film safhasında ise:

Deadshot
Enchantress
Harley Quinn
Joker
Katana
Amanda Waller
Flag
Kaptan Bumerang
Killer Croc

Bunlar ana karakterler tabii ki. Filmin içinde Batman, Black Canary, Flash vb. süper kahramanlarımızı görmek içimizi ısıttı. Ana hikâyeye geçmeden önce bilinmeyen karakterimizi tanıyalım ve bana göre eşleşen karakterleri göstereyim: Killer Croc ve King Shark ile başlayalım. King Shark dev ve bacakları olan bir köpekbalığı meta insan. "The Flash" dizisini izleyenler bir kez olsun görmüştür bu karakterleri. Killer Croc ile benzetme nedenim ikisi de okkalı, fazla konuşmayan, su altında yaşayan karakterler. Peki, neden filmde Killer Croc? Çünkü Killer Croc Batman serilerinden daha çok biliniyor, bence tek sebep bu. Geçelim Katana ve Black Spider benzetmesine. Diğerlerinin aksine ikisine de iyi karakterler diyebiliriz. Fakat Black Spider, Gotham'da ninjacılık oynarken suçluları öldürdüğü için yargısız infazdan hapis alıyor. İkisi de ninja ol-

duğu için bence eşleşiyor. Katana, adı üstünde katana kullanan Japon bir kadın. Katanası kestiği kişilerin ruhunu emiyor. (Dininizde ruh inancı varsa katanaya dikkat edelim bence 😊). Voltaic ve Savanta değinmeyeceğim çünkü daha çok yan karakterde kalan ve hikâyenin ileri kısımlarında ölen karakterler. Deadshot'lardaki tek fark filmde karakteri siyahı biri oynamakta. Bu, ırkçılığa olan gönderme sanırım ve gayet hoş olmuş. Bazılarının "Joker nerede?" gibi sorular sorduğunu duyar gibiyim. Çizgi romanda sevilen psikopat karakterimiz, Gotham polislerinin eline düşünce derisi yüzülerek öldürülüyor. Biraz sadistçe olmuş sanki.

Gelelim ana hikâyeye. Başlangıçlar neredeyse aynı. Hızlı flashbacklerle tanıtılıp yakalanma hikâyeleri anlatılıyor. Ama geriye kalan hikâyede köklü değişiklikler var tabii. Bunlardan biri Joker'in olmayışı. Şimdi ana hikâyeye göre Superman'in ölüşünden sonra suç oranı arttığı için eksiklik hisseden yüksek kademeli devlet yöneticisi olan Amanda Waller üstün ve azılı suçlulardan bir takım kurar ve onlara görevler verir. Bir bakıma iyilik yapmaları için ve suçluları durdurmak için bir süreliğine serbest bırakılır. Eh tabii isyan çıkarıp kaçmalarını önlemek için boyunlarına bir bomba enjekte eder. Buraya kadar neredeyse bire bir gidiyor film ve çizgi roman.

Değişikliklere bakalım. Ana hikâye bazında çizgi romanda, iki filmde bir olay döngüsü oluyor. Filme göre Enchantress'in çıkarttığı isyanı bastırmaya çalışırken, çizgi romanda 60.000 kişinin içinde bulunduğu futbol sahasında yayılan virüs yüzünden insanlar mutanta dönüşmekteydi. Görev ise virüs taşıyıcısını öldürmek ve virüse engel olmak. Bunlar yorucu olmadığı gibi üstüne Harley Quinn hapisaneye döndüklerinde isyan çıkartarak kaçıyor. Sebebi belli Saykodeli kız işte ne beklersin ki. Jokerin hasretine dayanamayıp "Sensiz yaşayacağıma senin yüzünle yaşarım." diyor ve Joker'in derisinin yüzülüp saklandığı Gotham polis departmanına gidiyor ve orayı kendi başına yerle bir ediyor. Durumun farkına varan Amanda takımı oraya yolluyor ve Harley'in yaptıklarını bastırmaya çalışıyor. Takımdaki herkesi gafil avlayan Harley, Deadshot'ı esir olarak alıp bağlıyor. Joker'in yüz derisini Deadshot'a yapıştırıyor. Sanki karşısında Joker varmış gibi konuşuyor. Tam sırnaşmak için yaklaştığı sırada Deadshot onu gizli silahı ile vuruyor ve 1. cilt burada bitiyor. Keyifli okumalar ve iyi seyirler.

SAHİCİ KIRMIZI

Acıyla burun buruna geldin.
 Fakat inancını yitirmedin.
 Sevmekten hiç vazgeçmedin.
 Küçük kız çocuklarının güzel gülüşleri vardı,
 Onlardan ilham aldın.
 Asiliğin oğlan çocuklarının araba sevdasından,
 Çabaladın bir bakıma.
 Hayatta kalabilmek önemlidir oysa.
 Hayatta da kaldın sen.
 Pes etmedin, savaştın.
 Çiçekli yolları değil;
 Çakılı, kumu, taşı tercih ettin.
 Büyüdün galiba.
 Oysa gözümde, hala eski yaramaz hallerin.
 En güzel sabah olur, gün olur, gece olur.
 Sen öyleydin bende.
 Zor günler de geçirdin.
 Yanımdaydım.
 Derdine ortak olmaya çalıştım.
 Çıkmazlara oynarken
 Kaybolduğun zamanlar da oldu.
 Tanık oldum,
 Bir gölge gibi seninleydim.
 Tökezlediğinde tutup kollarından,
 Düşme diye her an tetikteydim.
 Gökyüzünde özgürlüğe tutkuyla
 Kanat çırpan kuşlar vardır.
 Kırmızı bakarlar.
 Ben de sana kırmızı bakan kuşların
 Yüreğindeki ritimle kanat çırpıyorum.
 Yüzünü nereye çevirirsen çevir,
 Baktığın yerde bekliyorum.

SİDAR TOPCUOĞLU

ÖTENİN ÖTESİNDE SONSUZ HAYAT SÜRENLERE

Acımasızca namluyu terk eden kurşun,
Bir ok misali geçti bedeninden.
Derinlerde gümbürdeyen acı,
Hislerine katran karası bir perde çekti.
Kalakaldı öylece.
Vaziyetin ehemmiyeti ne derecedir bilinmez,
Gözlerindeki boşluğu dolduran, bir parça şaşkınlıktı.
Yoklamak istedi varlığını,
Usulca elini kalbinin yakınlarına değdirdi.
Sızı, zamanla canı bin parçaya ayıracak raddeye gelse de,
Ruhunu bozguna uğratan;
Avuçlarını çepeçevre saran, koyu ve yoğun tondu.
Kokusu da rengi kadar keskin, rengi kadar netken.
Bakışları bir noktayı, öfkesine siper etmiş,
Yorgun ama fedakâr halde beklemekteydi.
Yelkovan, akrebin gölgesinde hareketliyken,
Şafak sökmek üzereydi.
Güneşin endamı, kendini alaycı bir şekilde yakınında tuttuğunda,
Dizleri, çamurlu zemine ev sahibiydi.
Kulağına dolan tanıdık ve epey uzaktaki ses,
Yüreğine düşen kuru,
Boğazında bir yerlere sürüklemiş halde yutkunamaz oldu.
Beyni kalbinin emrinde itaatkâr,
Ruhu bedeninden süzülecek anı kollayacak kadar cesur.
Bir yanı alevler içinde kalmışa beş çeker,
Diğer yanı buzulların eteğinde çırılçıplak.
Kahve gözler, bilmem kaçınıcı yaşı bilinçsizce akıtmış
Fakat yüreği sanki inatlaşırçasına bahtiyar.
Ruhunun erdiği refah,
Göğsünü delen kurşunu bastırmaya yetecek güçte.
İşte o zaman dudakları, huzurun elleriyle şekillenip yukarı kıvrılmakta.
Son sözünü dili memnuniyetle kabulleniyor.
Kısık sesi top atışlarından duyulmuyor.
Ama şüphesiz bilinir ki bunu işitecek olan biri mutlaka var:
'' Eş- hedü-enla-ilahe-illallah...Ve-eşhedü-enne-Muhammed' ün-abdühu-ve Rasulallah...''
Son seferinde içli bir soluğu ciğerlerine doldurduğunda,
Ezan-ı Şerif de yüce semayı yalnız bırakmıştı.
Kirpikleri masumane bir tavırla düştüklerinde,
Kalbinde kıpraşan kelebekler, nihayetinde kafesten kurtulmuştu.
Vücudu boylu boyunca ıslak çamura yorgan olduğunda,
Hala tebessümü cılız bir şekilde yüzüne tutunmuştu.
15 ya vardı, ya yoktu ama
Minik bedeni içindeki yiğit aslanı
Tüm dünyaya haykırmıştı bir kere!
Bin can uğruna,
Bin can feda,
Bir vatan uğruna.
15 olmanın hakkı yoktu.

ŞEYLER

Elimdeki anı savururken bu ayazda, rahatlatıcı bir nefes aldım. İçim üşüdü (Bunun beni bitirdiğine dair şüphelerim var). Dinledikçe kendi çapında önem kazanan (!) dalgalar kulaklarıma vuruyor. Dış müdahalelere maruz kalıyorum. Bir karartı, üşüyen ellerim işlerken kendi eylemsizliğini bozdu. Birtakım hareketler sergiliyor, yaptıkları ve yapacakları ezberden ibaret. Karartılar çoğalıyor, eskisi kadar bunaltmıyorlar; olması gereken buymuş gibi. Tüm olanların temelinde kimyasal reaksiyonlar var, korktuğumuz ise bunun insan gözü ile görülebilir halde fizikle buluşması.

Duvarın açık rengi sebebiyle oradaki gölgeler dikkat çekmeye değer hale geliyor. Nesneyi kendisine bakmadan -yoksa dolaylı yoldan kendisine bakıyor muydum?- izlemek ne büyük zevk! Gürültüyü bir müzikmişçesine anlamlandırmaya çalışmak -bu her şeyi hiçe saymak!- utanç verici. Onlardan derinde yatan anlamlar beklemek, artık beklemeyeceğim.

Mavi nesne, duvar dibinde göze çarpıyor. Nizami değil, yoğun baskı altına alınmış ona yapılabilecek başka bir özgürleştirici müdahale yeni bir tahakkümü doğuracak. Doğanın müdahalesi daha şerefli. Hangi şeref? Kendi yarattığımız şeylere takılı kaldık ve bunun en temelinde kelimeler var. Aşılamaz.

Anlam bütünlüğünü bozmanın huzursuzluğu içinde, hiç var olmayan şeylere saldırıyorum. Bu kalem, hıştırtısını duymaktan zevk aldığım yıpranmış bu kâğıt, tüm bu devasa planlar ve işlemeyen saçma düzen.

Biz insanlar kendi kendini methetme zevkini diğer canlılardan önce keşfettik ve bunun içinde kaybolduk. Hadsizliğimiz bunla da sınırlı kalmadı, kendi türümüzdeki farklı kimlikleri övmekten de kendimizi alıkoyamadık. Bu olaylar yaşanırken kin tuttuk. Nefret edilmeye değer hiçbir yanımız yok. Sadece hayal kuruyoruz ve "ben"i var ediyoruz.

M. KAAN GÜNAY

VARKEN YOK GİBİ

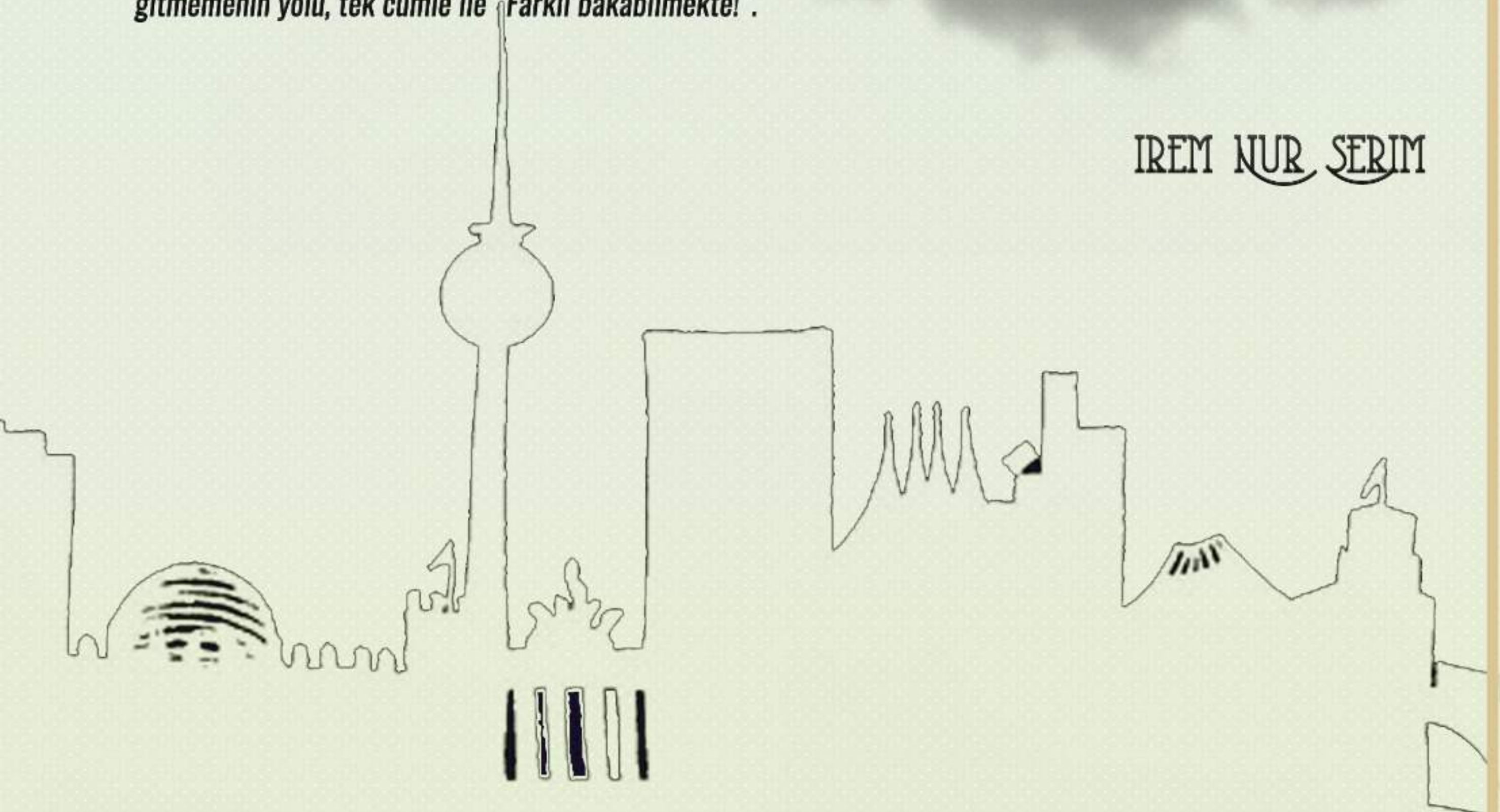
Hiç bu koca şehirde, varken yok gibi hissettiniz mi? Bir sürü insanın arasında, bir sürü gürültünün ortasında, en önemlisi de büyük ve uzun binaların yanından geçerken bu şehrin ortasında kaybolan silik bir leke muamelesi yaptınız mı kendinize? Bir düşünün! Bu karmaşık şehirde araba kornalarının çıkarttığı gürültünün; insanların konuşma, bağırma, ağlama, sevinme seslerinin arasında boğulduğunuz ya da yağmurlu bir günde gök gürültüsünün sesine karışıp yok olup gittiğiniz oldu mu?

Bu şehir yaşadığımız, çalıştığımız, nefes aldığımız yer. Hepimiz farklı birer ruh, farklı birer kişiliğiz. Peki, sıcacık evimizden kapıyı çekip çıktığımızda ve sokaktaki insanların arasına karışıp gittiğimizde bizi farklı kılan şey ne? Ten rengimiz, saç veya göz rengimiz mi? Yürüyüşümüz ya da giydiklerimiz mi? Kulağımızdaki kulaklık, elimizdeki telefon, sırtımızdaki çanta mı? Çoğunuzun "Hayır!" dediğini duyar gibiyim. Tabii ki "Evet." diyen istisnalarınız da olacaktır. Onlara seslenerek söylüyorum, "Evet".

Dedim ya hepimiz farklıyız diye farklı ruhlarımız, kişiliklerimiz, özelliklerimiz var. Mesela bir duygu düşünün -herhangi bir duygu olabilir- kimimiz bu duyguyu buram buram yaşarken kimilerimiz bu duygudan haberdar bile olmayabilir. Kimimizin düştüğü hataları ya da elde ettiği başarıları hiç tatmamış insanlar da elbette olacaktır. Bu küçük detaylar, yaşanmışlıklar, anılar, dersler bizi biz yapan; diğer insanlardan ayrılmamızı sağlayan; büyük farkların küçük yapı taşları aslında. Her insanın içinde uzun bir hikâye, her biri kendi istedikleri türde kendi yaşamlarının kitabını yazan yazarlar ve hikâyelerinin anlatıcıları olan kahramanlar.

Binalar, gürültüler ve bu kargaşa düğümü ortasında koşuşturan insanoğlu. Tekrar bakın sokakta yürüyen insanlara, benim bu anlattıklarım ile değiştiler mi? Hala ten, saç ve göz renkleri, giydikleri, duruşları, yürüyüşleri, taktıkları çantalar, elindeki eşyalar onların farkı. İşte olay burada, evet, ortada görünen farklar bunlar. Mevzuysa bunları görebilmek değil, zira görme yetisine sahip her insan bunu yapabilmekte. Mevzu bunları okuyabilmekte. İnsanların gözlerindeki bakışlardan duygularını anlayabilmekte mesela ya da taktıkları çantalardan değil de duruşlarından sırtlarına taktıkları yüklerin derecesini hayal edebilmekte. Giydiklerinden, elinde tuttukları eşyalardan, poşetlerden; hayatları hakkında birkaç anahtar kelime koparabilmekte. Kendilerini meşgul etme şekillerinden, odaklandıkları noktalardan korkularını sentezleyebilmekte gizli olay. Ya da anlayanlar için bu şehirde kaybolup gitmemenin yolu, tek cümle ile "Farklı bakabilmekte!".

IREM NUR SERİM

RESİMSİZLER

İnsanlar bir görüş ardına saklanarak düşünce yığınlarında buldukları her bilgiyi, aheste bir ölgünlüğe benzer halde boş mahzenlerine atmaktadırlar. Bazıları kavramlar hakkında bilgi sahibi olup entelektüel bir kesim yaratmak için kasılmaktadır. Ne olduğuna dair fikrinizin olmadığı türdeşlikleri çizdiyseniz baştan kavram haritalarınızı yakın!

İnsanların bu şekilde ayrılmasının kökeni, 1789 Fransız İhtilali'ne dayanmaktadır. Eğer ilişkilendirebilecek olursanız toprak sahipleri ve soylu kısım, ayrıcalık peşinde koşarken; burjuvalar da ekonomik açıdan güçlenmiş fakat toplumsal açıdan söz sahibi olamamaktan yakınmıştır. Yani zenginlerin daha zengin olması halk tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Kanımca rasyonel düzen algısı yaratılamamıştır. Köylü taraf, emeklerinin karşılığı için çabalayıp patronlarına baskınlarla cevap vermiştir.

1791 yılından itibaren ulusal mecliste, kralı savunanlar sağına; yenileşmek ve halk haklarının artımını savunanlar da soluna geçmişlerdir. Zaman içinde mecliste kralı destekleyenler azalırken -burjuva ve sosyalist kargaşası başlayınca- başta sol görüşte olan burjuvalar sağa doğru kaymışlardır. Ortada ise taraf seçmeyen kendini devrime yakın hisseden, ılımlı kişiler yer almıştır.

Zamanla bu tanımlama farklı evrelere giderek anlamca değişime uğramıştır. Sürekli yenilikten yana olanlar, halkın yaşam şartlarının düzelmesini isteyenler, yani refahın daima yükselmesini savunanlar ve -sistem iyileşmezse-sistemin değişmesi gerektiğini savunanlar "sol görüş" çatısının altında toplandı. "Sağ görüş" işlemekte olan mevcut sistemin değişimine karşı olanları ve çalışan haklarını en başta korumanın gerekliliğine inananları kapsadı.

Öyleyse pelesenk gibi dillere yapışmış olan bu deyişler Türkiye'de nasıl anlaşılmalı?

Normal şartlarda sağ ve sol denilince -dünyada anlaşıldığı şekilde- ekonomik anlayışın akıllara gelmesi gerekirken ne yazık ki ülkemizde böyle bir düşünce görülmemektedir.

Atatürk, ekonomide savunulan hiçbir ideolojiyi benimsememiştir. Bu sistemle onu bağdaştırmak, büyük hataya sebebiyet vermekle kalmayıp uygarlık düzeyine erişmenin de üstünü karalayacaktır. Devletçilik ilkesi ve eşitlik önem arz eden unsurlarındandı. En iyi tabiriyle 1935 yılına kadar okutulan "Vatandaş İçin Medeni Bilgiler" adlı kitapta görev ahlakının önemi üzerinde durulmuştur. Çalışmanın "içtimai bir vazife" olduğu vurgulanmıştır. Kendi ekonomik ideolojilerini oluşturmuş, kişiyle devlet arasında korunması gereken homojen bir denge olduğunu bizlere aşılmalıdır. Cumhuriyet Türkiye'inde kalkınmada ilk önemli adım birinci 5 yıllık sanayi planıyla atılmıştır.

Halk gözünde sağ kesim dine bağlı, muhafazakâr, otorite yanlıları, gelenekçiliğe bağlı kişilerden meydana gelirken; solun ise dine bağlılığı olmayan, laikler, feministler, Batı kültürüne yatkın zihniyete sahip kişilerden oluştuğu sanılmaktadır. Hatta ve hatta kimine göre demagoji yapma ifadesi de kullanılmaktadır. Herkesin de görebileceği üzere burada bahsedilen çatışma sadece kavramlarla boy ölçüşemez. İradeler, algılar, yanlısamlar, sanrılar, hırslar özellikle benlikler hiddetlice karşı karşıya gelmektedir.

Günümüz Türkiye'inde bahsi geçen husus her ne kadar modernleşmek çabasına soyunsa da kadim kalıplaşmadan çıkıp gitmek bir yana tahribe uğramış bir eğilim gözüyle bakılmaktadır. Ülkemizde savunulamayan kitlesel anlayış Batı'dakinden pekâlâ farklıdır. Çıkış sürecinde sınıf çıkarlarının amaçlandığı açıkken bu durum sosyolojik açıdan büyük değişikliklerle cevap bulmuştur. İşçi ve çalışan hakları sempatizaniyseniz sola yatkınsınız diye bir fikre kapılabilir. Fakat bizde ise ulusal kimlik meselesi haline gelmiştir. Açıklamak gerekse eğer insanlara bir nevi hezeyan içinde etiketler verilmiştir. Zorlu etkenler kafa karışıklığına neden olup radikal çözümler bulmayı talihsizce engellemektedir. Asla muvaffakiyet sağlanamayıp her zaman açıklamaya muhtaç kalınacaktır. Yaşadığı haksızlıkla dış görünüşünden olan, canavar terimi ruhuna da işleyen Medusa'dan ne farkımız var ki? Bizler de böyle değil miyiz aslında? Hep bir şekle ve kalıba sığıp kendimiz olamamakta, daimi adımlar atmaktayız. Kimi zaman isteyerek kimi zaman istemeyerek başka başka türlere dönüşüyoruz. En önemlisi kararlar veriyoruz, seçimler yaparak diğer ihtimalleri öldürüyoruz. En azından iki resim arasındaki farkı bulmaya çalışın. Yoksa göremeyecek kadar aciziyet mi bildiriyor insanlığınız?

MODERN KÖLELİK

Kölelik, özgürlüğünün senden alınmasıdır. Peki, gönüllü olarak özgürlüğünden vazgeçmen nedir? Modern kölelik olarak kabul ettiğim şey, sistemin insanın kendini gerçekleştirmesine izin vermemesidir. Dünyaya zaten emanet bir vücutla kısıtlanmış olarak geliyoruz. Ne kadar özgür olabiliriz ki? Aslında olamayız diye bir şey yok. Sınırlandırılmış özgürlük, vazgeçilmiş özgürlükten iyidir.

Şimdi modern kölelerin kim olduğunu bir kavrayalım; işverenlerinin emri altında fazlasıyla çalışan, işverenine kazandırdığından daha az alan işçi grubu değildir. Yani sadece emeği sömürülenler değildir. Kabul edelim işverenlerin tempoları da çalışanları kadar yoğun. Neden her işi zaten başkalarına yaptırabilecekken onlar da çalışıyor? Daha fazlası için. Başarı, başarı ve daha çok başarı. Kim için? Ne için? Çalışan çalışmayan kadınlar, öğrenciler, işsizler, işçiler, meslek grupları, çocuklar, hatta yeni doğmuş bebekler; hepsi birer düzen kurbanı. Her yaptığımız ya da yapmak istediğimiz şey bir kalıba sığdırılmışken hangi statüde olduğunuz önemsiz, mağdursunuzdur. Mecburiyet. Uyum sağlamazsanız ölürsünüz. Bekleneni yapmazsanız toplumdaki dışlanırsınız. İnsanlar artık gerçek hayatta olmaktan çok hayal dünyalarında yaşamayı tercih ediyor! Çoğu asla gerçekleşmeyecek hayaller çünkü düzene aykırı. Öyle olan şeyler kabul edilemez bu sistemde.

Bugünlerde her şey gizli bir kast sistemi. Her kast'a ait olan, bir şeyler -ki istedikleri değil onlardan beklenen şeyler- yapmak zorunda. İnsan merak ediyor, eskiden kimse kast sistemine karşı çıkmadı mı? Malum şimdilerin aksine kast sistemin kullanımı o zamanlar daha belirgindi. İçer dışlar çarpımı. Şimdiki gizli kast sistemine gizli isyanlar. Kendi beynimizde. Çoğu insan sorgulamak yerine düzeni kabul ediyor ama o da bir yerde hayatın anlamsızlığına dem vuruyor. Sonuç ne? Manevi isyan, inançsız insan!

Değiştirmeye gücü yok ki! Ne yapsın ona dokunmayan yılan bin yaşasın tabi. Nasılsa ölüp gidecek ona ne? Bazen bazı şeylerin bitmesi, düzenlerin son bulması gerekir.

- +Köle miyiz şimdi?
- Öyle görünüyor.
- +Eee, nasıl düzeleceğiz?
- Ben bilmem, yapar elbet biri.

İşte o biri sensin. Farkındalık çok şeyi değiştirebilir sevgili düzen kurbanı. Diyeceksin ki devir Cumhuriyet devri, demokrasi devri. Ama feodal toplumun efendileri şimdilerde o efendilere karşılık gelenlerden daha özgürdü. Onlar bile özgür değil ki biz olalım? Ulaşabileceğiniz en üst seviyeye gelebilirdeniz gelin, yine de daha fazlası için çalışmak zorundasınız. Darwin'in evrim teorisinin bir parçası: doğal seçim. Daha iyi olan hayatta kalır. Aslında kimi kandırıyorum ki? Daha iyiyse bile hep daha fazlası gerekir. Günümüz sisteminde level atlamaya uygun bulduysanız eğer, yönlendirme giriyor işin içine. Yönlendiriliyorsunuz. Yönlendiriliyoruz.

Doğuyoruz. O dönemin özelliklerine göre şekil alıyoruz ve dış dünyaya adım atıyoruz. Kimse olayları yalın göremiyor. Bir şeyler hep yanlış yansıtılıyor ve emin olamıyoruz bile.

Ne diyorduk? Modern kölelik. Modern nedir? Bir şeyin "yeni" ve "güncel" olduğunu ifade eden kelime. Günümüz insanları türlerinin pek yeni ve parlak kısmı sayılmaz. Düşünmüyoruz ki. Köleliğimizin, insanlığımızdan daha güncel oluşu trajikomik.

Düşünün. Ayırt edin. Kendi fikrinizi oluşturun ve itimat edin. Benim bir şeylerin farkında olmamla ne olacak demeyin. Hey şey size bağlı. Her şey sana bağlı. Hayat böylesine misafir olunası bir yer değil. Yaşayın. Sistemin mükemmellik örneği olmaksızın sistem hatası olun.

BEYAZ ATLET

Yoğun güneşin verdiği bıkkınlığın ardından apartmana girdi, soğuk duvarlar ve mermer zeminin neden olduğu serinlemeyle birlikte hafif bir göz karartısı meydana geldi. Uzun süredir sıklıkla kendini gösteren (ya da hiçbir şey göstermeyen) bu göz karartılarına alıştığı için ezbere dayalı bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladı. Üst kattan gelen dedikodu tıkırtılarına kulak asmadı, yapmacık bir gülümsemeyle ikinci katta oturan ve apartmanda olup biten her şeyden haberdar olan orta yaşlı, uzun boylu, kalın sesli, konuşması pek de nazik olmayan Gülsüm Hanım'a "İyi günler." dedi. Kapının göbeğine birkaç defa yanlış anahtarı soktu ve kendisine uzun gelen uğraşlar sonucu kapıyı açtı. Terli gömleğini bir kenara fırlattıktan sonra başını soğuk, buz gibi suya soktu ve suyun içinde anlamsızca dakikalarca kaldığını kapının bir süredir çaldığını fark ettiğinde anladı, gelen Gülsüm Hanım'dı. Apartmanda cüzdanını düşürmüştü, nazikçe teşekkür edip kapıyı kapattı. Son günlerde kafası çok dağınıktı, eski tadını vermemesine rağmen beyaz askılı atletle evin yaklaşık 100mt ilerisinde bu gece bir fasıl olacaktı. Âdeti olmamasına rağmen bu gece kafasını dağıtmak istiyordu. Yerini erkenden almak üzere hızlı adımlarla mekâna yürürken yine cüzdanını almayı unuttuğunu fark etti, kapıda ceplerini kurcalarken anladı ki anahtarını da almamıştı. Arka sokakta ufak, eski, tabelasında yağlı boya ile kocaman ve zarif bir şekilde yazılmış "Yılmaz Çilingir" yazan bir dükkân vardı. Uzun süredir aynı semtte oturmasına rağmen hiç konuşmadığı, yüzündeki kırışıklıklardan yetmiş yaş-

nı aştığını tahmin ettiği, seyrek, beyaz saçlarını arkaya doğru tarayan, ceketi üstünde paralanmış bir ihtiyar işletiyordu. İçeriye girdikten sonra bir süre aptal aptal içeriye baktı, görünümünden çirak olduğu anlaşılan gencin "Ne istemiştin abi?" sorusundan sonra irkildi. Genç uzun olmasına karşın çocuksu bir yüze sahipti, çenesinden çıkan birkaç tel sakalı bunu gizleyemiyordu. Yeşil gözleri vardı, rahmetli babasını andırıyordu. Onunki kadar samimi, içten ve endişe vericiydi. Ama ses tonu onu babası olmadığına ikna etmişti çoktan.

- Şey, anahtarımı evde unutmuşum da yardımcı olabilir misiniz?

- Çilingirci mi burası salak herif! Görmüyor musun tabelayı, diye çıkıştı ihtiyar; çıkıp tabelayı okuduğunda ise şok oldu. Az önce "Yılmaz Çilingir" yazan tabelada şimdi "Şen Kasap" yazıyordu, kendisine hakaretler ederek özgürlüğüne bilmeden ilerlemeye başladı. Kaldırımın bittiğini fark etmeden yürümeye devam etti ve her yeri mahvolmuş; boyaları yer yer dökülmüş; kaputu kırık, plakası sallanan bir hurda ile temas ettiğini belindeki acıyla hissetti. Çarpışmanın etkisi ile birkaç metre havaya uçup yere çakıldı; bilincinin yerinde olduğu son anlarda, yola kontrolsüzce yola atladığı gerekçesiyle uğradığı hakaretleri işitti.

M. KAAN GÜNAY

66. SONE

Bıktım tüm olanlardan, ağladım huzur verici ölüm için,
 Bir dilencinin, terk edilmesini seyrederken yeniden doğuşu gibi,
 Ve muhtaç, hiçbir şey, neşeyle süslenmiş,
 Ve en saf inanç -ne yazık ki- yalan yere yemin etmiş,
 Ve yaldızlı onur, utanç verici bir şekilde yanlış yerleştirilmiş,
 Ve bakire erdem, terbiyesizce fahişeleştirilmiş,
 Ve haklı kusursuzluk, haksız yere rezil edilmiş,
 Ve güç, aksak sarsılışla men edilmiş,
 Ve sanat, otoriteyle suskunlaştırılmış,
 Ve -aptalca- doktor bozuntusu, mahareti kontrol etmiş,
 Ve yalın hakikat, basitliği yanlış çağırılmış,
 Ve tutsak hayır (iyilik), kötü kaptana kulak vermiş,
 Yoruldum, terk etsem olur mu tüm bunları?
 Topla bunları, ölmek için; aşkımı yalnız bırakıyorum.

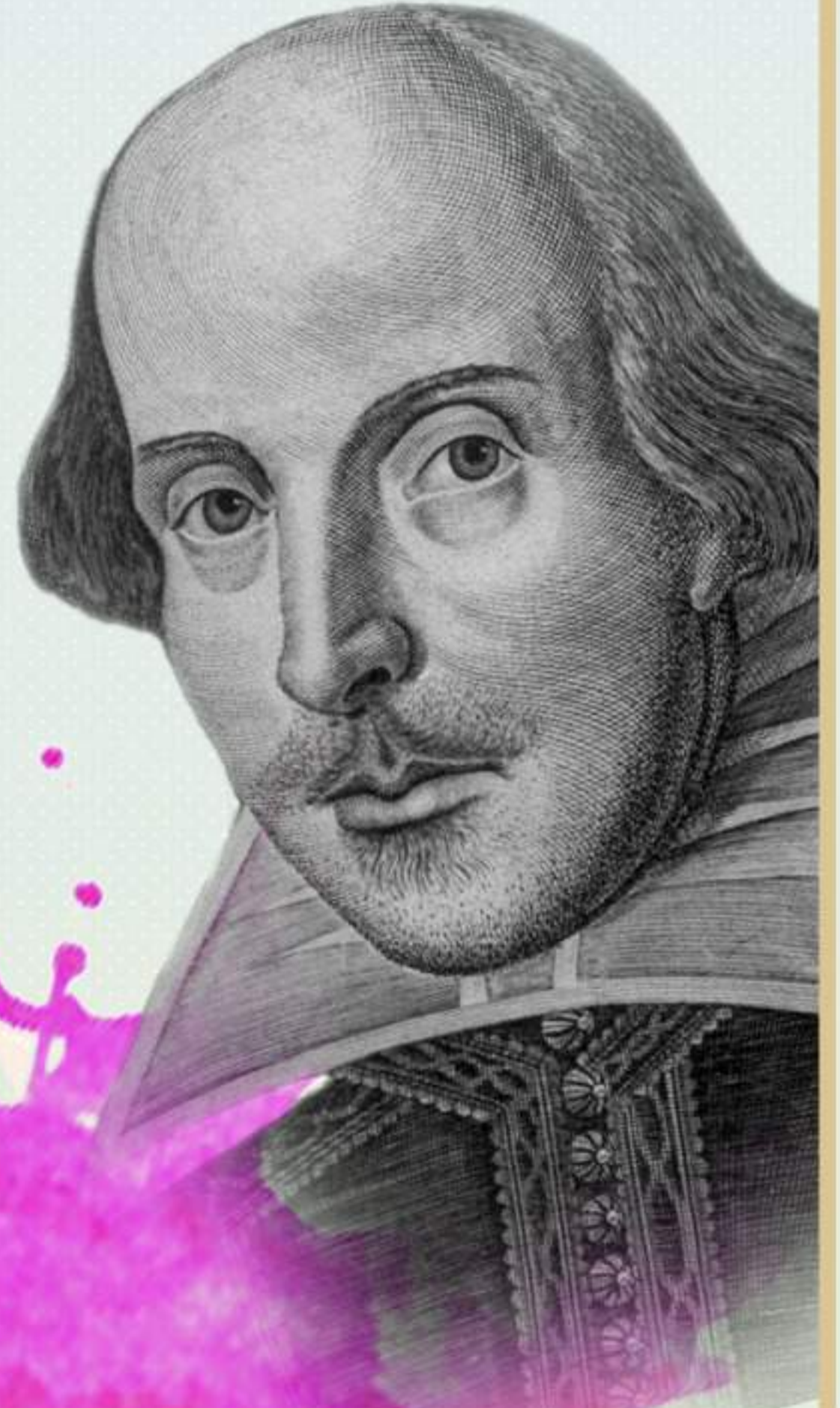
ÇEURI : ALEVNA GÖRGÜLÜ & CANBERK DADAY

Tired with all these, for restful death i cry,
 As, to behold desert a beggar born,
 And needy nothing trimm'd in jollity,
 And purest faith unhappily forsworn,
 And purest faith unhappily forsworn,
 And maiden virtue rudely strumpeted,
 And right perfection wrongfully disgraced,
 And strength by limping sway disabled,
 And art made tongue-tied by authority,
 And folly doctor-like controlling skill,
 And simple truth miscall'd simplicity,
 And captive good attending captain ill:
 Tired with all these, from these would i be gone,
 Save that, to die, i leave my love alone.

WILLIAM SHAKESPEARE

Vazgeçtim bu dünyadan tek ölüm paklar beni,
 Değmez bu yangın yeri, avuç açmaya değmez.
 Değil mi ki çığnenmiş inancın en seçkini,
 Değil mi ki yoksullar mutluluktan habersiz,
 Değil mi ki ayaklar altında insan onuru,
 O kızıoğlan kız erdem dağlara kaldırılmış,
 Ezilmiş, hor görülmüş el emeği, göz nuru,
 Ödlekler geçmiş başa, derken mertlik
 bozulmuş,
 Değil mi ki korkudan dili bağlı sanatın,
 Değil mi ki çılgınlık sahip çıkmış düzene,
 Doğruya doğru derken eğriye çıkmış adın,
 Değil mi ki kötüler kadı olmuş Yemen' e
 Vazgeçtim bu dünyadan, dünyamdan geçtim
 ama,
 Seni yalnız komak var, o koyuyor adama.

ÇEURI : CAN VÜCEL

AFORİZMALAR

*Tam mısın sen?
Diğerlerinin eksiklerini sayarken.*

*Her yanlışa karşı çıkmak için çok küçüktü genç,
Susturdular şimdi onu,
Yanlışı, doğru diye kabul ettirerek.*

*Kim kimin umurunda,
Ya da kim değerlidir diğeri için?*

*Sürekli beklemek, ne olursa olsun, hatta olmasa bile beklemek.
Beklemek her zaman, en baştan ve sınırsızca.*

*Kaçmak ne kadar gereksiz,
Ne kadar tuhaf ve cilveli.
Ve kaçmak, her zaman düşündüğün insandan.
Kavuşmak istediğinden kaçmak en çok,
Hem de kilometrelerce.*

GÖKÇEN ÇELİK

BİZDEN

Aynadaki Yalan/Necip Fazıl KISAKÜREK

Necip Fazıl'ın bu yapıtı, çok nadide bir eserdir çünkü roman türünde yazdığı tek eseridir. İlk kez 1980 yılında yayımlanmıştır. Bu kitap, felsefe bölümünde asistan olan Naci'nin doçentlik tezini hazırlarken değişen fikirlerini ve hakikate uzanan yolunu konu almıştır.

Kitabı okuduğumda -bazı farklılıklar olsa da- Necip Fazıl'ın kendi hikâyesini anlattığını düşündüm. Kitapta ana karakter olarak anlattığı Naci ile birçok ortak özelliğinin olduğunu, ikisinin de Hak yolu uğruna nefsiyle büyük ölçüde cebelleştiğini ve kitapta Naci'nin gerçekte Necip Fazıl'ın erdiricisini bulmak için katıldığı sohbeti anımsadım. Sohbette şeyhlerini aynı şaşkınlıkla tanımlamalarını ve şeyhlerine duydukları muhabbetin benzerliğini düşünerek bu kitapta Necip Fazıl'ın hayatından kesitler olduğu kanaatine vardım.

Eserde Naci'nin nefsiyle savaştığı bölümlere sıkça rastlayacak ve anlatılmak istenen hakikati bulmak için kendinizi bir cümleyi defalarca okuyor olarak bulacaksınız. İçinizdeki şeytanın ve nefsinizin size oynadığı çoğu oyunu, uydurduğu çoğu yalanı ve bu yalanların hakikatini yazarın müthiş zekâsıyla, Naci'nin ağzından okuyup tatmin olacaksınız.

Ben ki sıradan bir okur bu eseri okumakla ödüllendim. Bu eser ve Necip Fazıl'ın daha birçok eseri kitaplığınızdan eksik olmasın.

Yaban/ Yakup Kadri KARAOSMANOĞLU

Yakup Kadri'nin eserleri genelde tarihle iç içe olan realist eserlerdir. Döneminin özelliklerini kendi görüşü ve üslubu içinde değerlendirmeye ve aktarmaya çalışır. Yaban da bu tür eserleri arasında en popüler olanıdır diyebiliriz.

Yakup Kadri bu eserinde I. Dünya Savaşı sonu, Kurtuluş Savaşı başında geçen olayları subay Ahmet Celal'in ağzından anlatır. Ahmet Celal cephede kolunu kaybeden ve bu gerekçeyle terhis edilen bir subaydır. Memleketi İstanbul düşman işgalinde olduğundan emir erinin köyüne gider. Ahmet Celal bu köyde halkın savaşa olan tepkisini, cahilliğini, açlık ve sefilliğini anlatır. Romanın bazı kesimler tarafından tepkiyle karşılanmasının genel sebebi budur diyebiliriz. Köylü halkın cahilliğinin anlatılması tepki çekmiştir ama Yakup Kadri yine kitapta "Bunun sebebi, Türk aydını gene, sensin! Bu viran ülke ve bu yoksul insan kitlesi için ne yaptın? Yıllarca onun kanını emdikten ve onu bir posa halinde katı toprak üstüne attıktan sonra şimdi de gelip ondan tiksirmek hakkını kendinde buluyorsun." yazdığı kısmı II. Basım öncesinde tepki gösterenlere hitaben açıklamıştır.

Yakup Kadri kitapta bazen, örnekteki gibi okurlara seslenmiş bazen de kendi özelliklerini ve düşüncelerini ana karakterine naksetmiştir. Yaban zevkle okuyacağınız, okurken kendinizi olayların içinde hissedeceğiniz çok kıymetli bir eserdir.

BEYZA ERDOĞAN

SAVAŞÇI

Doğan Cüceloğlu "Savaşçı" kitabında, herkesin -mecazen- bir hapisanede olduğunu ve o hapisaneden çıkmak için de "Savaşçı" olunması gerektiğini anlatmıştır. "Savaşçı" nasıl olunur? "Savaşçı" ne yapar? gibi soruların cevabını kitaptan bulabilirsiniz.

Bu kitabı okuduğumda kendimi sorgulamaya başladım. Benim yaşam amacım ne? Sorumluluklarım neler? Özgürlük çizgim nereye kadar? Ben anlamlı ve coşkulu yaşam içinde miyim? Bu kitap kendimizi tanımamızı sağlıyor, adeta yeniden doğuş gerçekleştiriyor. Anlamlı ve coşkulu yaşam için okumanızı tavsiye ederim.

BÜSRA SARIKAYA

YENİDEN DOĞUŞ

İçine attığın çığlıkların hesabını kim verecek?
Ya gözlerindeki hissizliğin?
Kalplerindeki yok olan duyguların nasibini kim alacak?
Yosun tutmuş bedenine ne diyebilirler ki?
Kimin için yaşayacaksın?
Her bir uzvunla konuşarak mı yok edeceksin tükenmişliğini?
Peki, onlar ne diyecek? Kimi suçlayacak?
Nasıl suçlayabilir ki bataklıkta boğulan bir ruhu?
Her bir savaşında sessiz mi kalacaksın içindeki seslerle uğraşarak?
Yoksa öfkeni mi kusacaksın, başkalarını kendinden koruyarak?
Göz çukurunda oluşan küçük bir tuzlu su damlasıyla mı yeniden doğacaksın her şeye karşı?
Ya da yok oluşuna bir tükenmişlik daha ekleyip,
Bu koca dünyaya ufak bir toz zerresi gibi veda mı edeceksin?
Savaşmayacak mısın?
Yıldızları sayabilmek için.
Saçlarını karıştıran rüzgâr için.
Peki ya kar 'ın soğukluğu?
Hatta gözlerini kamaştıran güneş için.
Uzanmayacak mısın çimenlerin üzerine?
En önemlisi de dünyada içine çektiğin her bir nefes için

BÜSRA SARIKAYA

SON

Sonbaharı noktalamıştı şehir. Kışın en çetin günleri yaşanıyor denilebilirdi ama ilerleyen zamanda ne çeşit fırtınalarla karşı karşıya gelirdi bu şehir, hafiften meçhule karışık.

Rüzgâr eser, sallanır; düşmekten, kopmaktan korkarlardı. Eğer koparlarsa karışıp giderlerdi, gelinlik giymiş toprağın eteklerine. Zaten üç beş misafir kalmışlardı. Zira onlar sonbahardan kışa emanet edilmişlerdi. İçlerinden birinin her rüzgâr, içini ürpertiyordu; özellikle ayazlı rüzgârlarda kar tanelerini üstüne üstüne vururken soğuktan dayanamayacak gibi oluyordu. Üzerinde biriken kar taneleri yavaş yavaş bükülmesine, büzülmesine neden oluyordu. Bu bir zayıflık belirtisi miydi bilinmez ama kışa dayanamadığı -dayanamayacağı- aşikârdı. Derken bir rüzgâr esti ki çevredeki insanların iliklerine işledi, soğuk havayı. Kaçıp kurtulmak istercesine hızlandırmayı denediler adımlarını, kimi montunun yakasına kimi atkısına gömdü başını ve rüzgârın arasına serpelemiş kar taneleri öfkeyle yüzlerine çarparken başlarını eğip yüzlerine gelmesine mani olmak istediler. Rüzgâr bile boyun eğdiriyordu onlara, hiç kışa ait gibi değildi insanlar. Tabi en çokta o kışa ait değildi. O da zar zor direnebilmişti bu rüzgâra ama aralarında tek direnebilen de o olmuştu. Diğerleri için sonlanmıştı bu mücadele artık. Şimdi yapayalnız mı kalacak, tek başına mı direnecekti? En çok da şimdi hissediyordu kışa ait olmadığını. Eğer "son" onu alıp bir rüzgârın uzaklaştırmasıysa buradan, "son" geç kalmış olmalıydı. Herkesin uçup gittiği vakitlerde, o da gitmeliydi. Ne diye direnmişti bu kadar, ne diye korkmuştu? Lütuf mu demeliydi buralarda diğerlerinden çok kalmasına. Ama herkesin gittiği vakitlerde uçup gitseydi bu kadar direnmek, her rüzgârda korkmak, kar taneleri yüzünden bükülmek zorunda kalmazdı. Sonbahardaki gibi değildi hali, ya da yazdaki, ya da ilkbahardaki küçücük hali gibi hiç değildi. İki büküm kıvrılıyor, renginin çekildiği yavaş yavaş yitip gittiği gibi şimdi başlı başına yitip gidiyor, çürüyordu. Dayanmak, daha çok rüzgâr görmek, soğuk havayla savaş vermek istemiyordu. Bekler olmuştu, sonu olacak bir rüzgârı. Birkaç rüzgâr esti ama koparmadı onu sınıksız bağladığı yerden. Artık içi de ürpermiyordu öyle. Kaç mevsimdir düşmekten korkarken bu gün o vaktin geç bile kaldığını fark edince; artık hiç düşmeyecek, hiç sonu gelmeyecek, bitmeyecekmiş gibi hissettiren o histen korkuyordu.

Birkaç rüzgâr daha esti ve aradan saatler geçti, hala bekliyordu olduğu yerde. Hava iyice soğumuş ve bir kar fırtınasına daha ev sahipliği yapacak gibi duruyordu şehir ve çok geçmeden başlamıştı beklenen fırtına. Daha ilk kar taneleriyle karışık rüzgâr alıp koparmıştı onu, bir süre beraberinde sürüklemiş sonra yere inen kar tanelerine eşlik ederek bir kar birikintisinin üstüne düşmüştü. Diğer kar taneleri de birkaç dakika içinde üstünü örtüvermişti. Anlaşılan o ki yukarıdan bakarken beyaz bir gelinlik giymiş gibi gözükten yerler, içine düştüğünüzde beyaz bir kefenden farksız kalıyordu.

IREM NUR SERİM

ŞEHİDİME

Davulların zurnalara eşlik ettiği, duaların dillerden düşmediği, omuzlarda şen şakrak uğurlandığın asker ocağından; tabut içinde matem havasıyla memleketine tekrar omuzlarda döneceğini kim bilebilirdi? Er meydanında mertçe savaştın hainlerle. Nasıl da kapadın gözlerini sevdiğlerine, ansızın gelen hain bir kurşun ile. Nasıl da bütünleşiverdin o an bir avuç toprak ile? Peki ya nasıl kıydılar dokuz ay karnında taşıyan bakmaya kıyamayıp öpmeye doyamayan bir ananın evladına? Nasıl da solduruverdiler o gülen gözlerindeki vatan aşkını? Çok mu yaktı canını, o vatan haininin kahpe kurşunu? Yoksa ebedi bir uykuya mı dalıverdirdin sadece?

Şimdi rahat mı yattığın yer şehidim? Aydınlıklar yerini karanlığa bırakınca sessizlik etrafa çökünce korkuyor musun geceleri? Bu soğuk ve sert kışlar üşütüyor mu seni de benim gibi? Yüreği alev alev yanan annene işlemiyor bu sert kışlar şehidim. "Vatanıma feda olsun!" diyen babana işlemiyor bu sert kışlar şehidim. Peki ya ağlıyor musun hiç? Tıpkı mezar taşına sarılıp "Benim babam ne zaman uyanacak bu uykudan anne?" diyerek gözyaşlarıyla toprağını sulayan evladın gibi. Sakın ağlama sen şehidim! Bırak kendini kazandım sayan hainler ağlasın, bırak da hiç ölmeyecekmiş gibi yaşayan vatan hainleri ağlasın. Sen hep gül şehidim, seninle gurur duyan kardeşlerin için yüzünden hiç eksilmesin o gülücüklerin.

Peki, hiç kuşku düşüyor mu içine bir gün unutulur muyum acaba diye? Düşürme o güzel içine tek bir kuşku bile, sen hep bizimle kalbimizdesin şehidim. Şimdi sana selam getirdim o güzel anacığının evlat acısıyla yanan yüreğinden, şimdi sana selam getirdim: "Benim oğlumun hayalleri vardı." diyerek hüznülenen babacığınan. Doğru ya hayallerin vardı senin de mutlulukla kurup umutla yeşerttiğin içinde. Sen de isterdin görebilmek; sevgiyle büyütme evladını, huzurla kurabilmek yuvasını. Sen de isterdin, evladının derdi olduğunda dağ gibi baban var arkada diyebilmek.

Sahi hayallerini de mi toprağa verdiler tıpkı senin gibi? Ümidini kaybetme şehidim çünkü sen hepimizin gözdesisin. Senin kanınla yoğruldu bu kutsal topraklar, senin kanınla yeşerdi nefes aldığımız bu ağaçlar. Rahat uyu sen şimdi yerinde, arkada bıraktıkların emanettir bizlere. Gözün arkada kalmasın ey şehidim! Sana minnet ve teşekkürlerimizi iletir, cennet kokulu gözlerinden öperim.

NUREFSAN KILIÇ

